

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

AARSSKRIFT

FOR

HØNG-SAMFUNDET „ERANIA“

1945

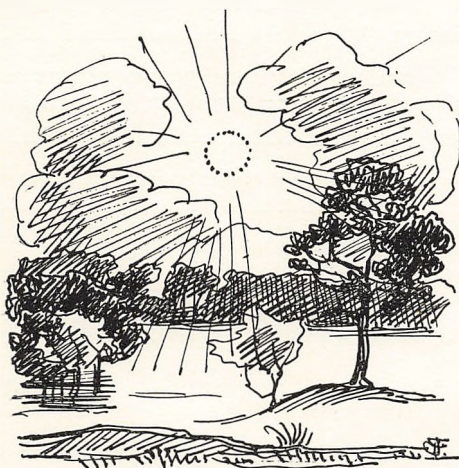
Statens pædagogiske Studiesamling
København

AARSSKRIFT

FOR

HØNG-SAMFUNDET „ERANIA“

1945

SORØ AMTSTIDENDE – SLAGELSE
1945

INDHOLD:

	Side
Den højere Skole og Tidens Krav. Forstander <i>J. H. Monrad</i>	3
Fra Tredivernes glade Høng. Journalist <i>Kr. Hesselager Kristensen</i> ...	11
En Hilsen fra Fru <i>Munk</i>	16
En „illegal“ Tjenestemandorganisation	18
Fra Høng til Hipo. Ved <i>J. H. M.</i>	23
Læge Johan Jørgen Teilmann. Læge <i>Jørgen Madsen</i>	28
Læge Poul Peter Schibbye. Læge <i>Johs. Pedersen</i>	29
Fra November til November	31
Den nye Forening. <i>Esman Eriksen</i> og <i>Hans Bagge</i>	46
Love for Høng-Samfundet „ <i>Erania</i> “	49
Medlemsliste	51
Meddelelser	56

Den højere Skole og Tidens Krav.

I 1901 KOM DE BREDE LAG til Magten gennem Anerkendelsen af Folketingets Fortrinsstilling. Dette Systemskifte satte sig snart Spor i en Række Love, der paa forskellige Omraader skulde skabe mere ligelig Fordeling af Byrder og Rettigheder. Ogsaa den Lov af 1903, der er Grundlaget for den højere Skole, bærer sin Tids Præg.

Karakteristisk nok hedder den ikke Lov om Latinskoler, men Lov om Almenskoler. Gennem Skolens ydre Opbygning søgte man nemlig at skabe lige Muligheder for alle til en højere Uddannelse. Den normale Vej til Studentereksamen gaar herefter gennem Folkeskolen, 4-aarig Mellemskole og 3-aarigt Gymnasium. Man bliver altsaa Student i 18-aars Alderen. I Øjeblikket gaar ca. $\frac{4}{5}$ af Danmarks Studenter denne den slagne Vej.

Men der aabnes ogsaa gennem forskellige Kombinationer af Skoler og Kursus en mere speciel Adgang for den, der af en eller anden Grund ikke kan gaa den normale Vej. Ogsaa her faar man i hurtigste Fald Studentereksamen i 18-aars Alderen. De fleste er dog noget ældre, idet mange af de ca. $\frac{1}{5}$ af Studenterne, der er Privatister, har været ude i det praktiske Liv i nogen Tid mellem de forskellige Skoleformer.

Endelig kan man ogsaa komme paa Studenterkursus uden nogen forudgaaende Eksamen. Som Eksamens Krav og Ordning efterhaanden har udviklet sig, er denne Vej dog i Praksis ufarbar. Manden „fra Ploven“ bliver sjældnere og sjældnere. Tendensen gaar den anden Vej. Flere og flere Elever kommer lige efter en Realeksamen og er yngre, end man egentlig tilsigtede ved Ordningens Fastlæggelse. Dette har ganske tydeligt sine Fordele i Begyndelsen

af første Klasse paa Kursus. Realisterne er „i Travet“, de andre skal først „løbes i Gang“. Men i Afgangsklasserne er de ældres Modenhed en betydelig Gevinst, medens den forcerede Undervisning gaar mest ud over de yngste.

Almenskoleloven forudsætter tre forskellige Former af Eje for de højere Skoler: Statsskoler, Kommunalskoler og Privatskoler. Forøgelsen i Antallet af Skoler siden 1903 er faldet i nogen Grad paa Statsskolerne, men især paa de kommunale Gymnasier. De privates Antal er derimod gaaet ned. Det var de vanskelige økonomiske Forhold omkring sidste Verdenskrigs Afslutning, der bevirkede dette.

Betalingsforholdene har ogsaa gjort deres dertil. De offentlige Skoler er gratis i den skolepligtige Alder. Derefter ydes en lav Betaling aftrappet efter Forsørgernes Skatteindtægt. I Privatskolerne ydes derimod Betaling hele Tiden. Og det Tilskud, Staten giver til Privatskolerne, er ikke nær saa stort som de kommunale Gymnasiers. Til Studenterkursus er det endda endnu mindre, fastlagt i 1921, nedsat i 1927 og ikke forøget siden udover et ubetydeligt Tilskud til Lærerlønninger. Her er et Misforhold, som ikke mindst Kursus med største Utaalmodighed ser hen til Rettelsen af.

Samfundsmæssigt var Tanken med Almenskoleloven saaledes den at skabe uhindrede Overgangsmuligheder fra Folkeskole til Universitet ogsaa for dem, der kom lidt sent eller uregelmæssigt ind paa Læsningen. Betalingen skulde være overkommelig lav og rette sig efter Indtægterne.

Skolemæssigt var Tanken den dobbelte, at den højere Skoleundervisning dels skulde være Forberedelse til videregaaende Studier ved de højere Lærestalter, dels skulde være en foreløbig Afslutning paa den almene Dannelse.

Alt i alt var det paa Papiret en demokratisk Skoleordning, den der skabte den gamle Latinskole om til „den højere Almenskole“.

Diskussion om Skolen.

Imidlertid har Udviklingen vist, at man ikke naaede, hvad der var til sigtet. Der har derfor været og er i disse Aar en stærk Diskussion om den højere Skole ligesom om Skolen i Almindelighed.

En god Uddannelse er mere end nogensinde nødvendig og værdifuld i

Kampen for Tilværelsen. Det gælder for den enkelte, som det gælder for et lille Land som Helhed. Derfor det stærke Tilløb til Eksamenskolen, der er en Foreteelse, man paa en Maade kan beklage, men tvinges til at antage som en Kendsgerning. Derfor de berygtede Optagelser ved Læreanstalterne og Overfyldningen af dem. Derfor endelig Karakterjageriet. Vi er langt fra den Tid, hvor Ordet *scola* betød Frihed.

Situationen er da den, at der er et stigende Behov for de højere Skolers (Realskolens og Gymnasiernes) Undervisning, men samtidig en stigende Kritik over visse indre og ydre Brist i den Skoleordning, der saa saa godt ud paa Papiret.

Angrebene paa Skolen.

Angrebene for *indre Brist* er kommet fra mange Sider. Mest stilfærdigt, men med stor Vægt har Universitetet sagt, at mange af Studenterne hverken havde de tilstrækkelige Kundskaber eller den ønskelige Almendannelse.

Mere højroset lyder det fra en broget Skare, at under Jagten paa Kundskaber er den (med)menneskelige Side af Sagen blevet forsømt.

Tidligere Elever af den højere Skole har denne Mening. I Krigens første Aar sagde *Hans Scherfig* det i sin Bog „*Det forsømte Foraar*“. I Slutningen af Krigen udtrykte *Sonja Hauberg* det samme i Romanen om de „*Syv Aar for Lea*“.

Det er Lærernes Skyld. Saadan lyder det i alt Fald fra nogle af de folkelige Arbejdes Mænd, fra *Hal Koch* og *Dansk Ungdomssamvirkes* Side. Vi savner den højere Skoles Mænd i vort Arbejde. Det er kun Undtagelser, naar de er med, medens Folkeskolelærerne staar midt blandt deres Folk, og det vel at mærke trods endnu daarligere økonomiske Kaar end Gymnasie-lærernes. Ud af Studereværelset. Vær ikke kolde overfor de nationale, moralske og religiøse Værdier. Saadan ømtrent siges det fra den Side.

Selv en Kreds af den højere Skoles egne Lærere, *Mønsted*, *Rosing* og *Vorbeck*, der i deres Pjece om „*Folkestyrets Skole og Opdragelse*“ peger paa Faren ved en direkte Propaganda for de nævnte Værdier, advarer samtidig Skolen mod den gølge Objektivitet, det andet Yderpunkt. Skolens Undervisningsform er for enevældig, mener de. Elevernes Selvvirksomhed skal i Højsædet, ikke Lærernes Doceren. Eleverne skal i Tide vænnes til at kunne tage Standpunkt selv.

Kort sagt gaar Anklagen for indre Brist ud paa, at Hensynet til Karaktererne sættes over Hensynet til Karakteren.

Angrebene for *ydre Brist* kommer blandt andet fra de politiske Ungdomsforeninger. *D. s. U.* peger for Eksempel i en Resolution paa det Misforhold, at der er for faa Arbejder- og Husmandsbørn i de højere Skoler, fordi det er for dyrt for Forældrene.

I Demokratiets Navn gaar *D. s. U.* endvidere imod Privatskoler. Det er

Snobberi at gaa i dem, menes det, og de mindrebemidlede er paa Forhaand udelukkede. Derfor skal det Offentlige, Stat eller Kommune, overtage alle Skoler. Skolegangen skal være gratis hele Vejen igennem, Bøgerne ligesaa. Statskostskoler eller Statsskolehjem skal være med til at sikre en passende Procentdel Arbejder- og Husmandsbørn i Gymnasierne.

Det ser altsaa efter disse Angreb ud til, at hverken den skolemæssige eller samfundsmæssige Opgave er løst tilfredsstillende.

Angrebenes Berettigelse.

Det maa indrømmes, at Adgangen til den højere Skoleuddannelse er udemokratisk. Det er dyrere at gaa i Privatskole, og der findes vel at mærke dem, som f. Eks. af geografiske Grunde er udelukket fra de billige offentlige Skoler.

Men naar dette er sagt, skal det ogsaa understreges, at det aldrig kan være i Samfundets Interesse at lokke alle de titusinde bedste Hoveder over til Studier. Det praktiske Liv har en lige saa stor Ret til Førere. Menner.

Naar Arbejder- og Landmandsbørn i saa ringe Grad kommer til at læse, behøver Skylden heller ikke udelukkende at være økonomisk. Ogsaa Vaner kan gøre sig gældende. Der er en vis Tradition for og Lyst til at følge i Fædrenes Fodspor. En vis Træghed gør sig gældende overfor Udbrud fra Rækkerne. Denne Forklaring støttes af, at saa mange Gymnasieelever er Akademikerbørn. Deres Hjem er sandelig ikke for velstaaende. Naar de læser i saa stort Tal, spiller Familietraditionen med ind.

Endvidere maa man sige til D. s. U., at vel er det en ærlig Sag at angribe Privatskolerne og deres højere Skolepenge, men man kan ikke gøre det i Demokratiets Navn. Snarere tværtimod, saalænge der eksisterer offentlige Skoler ved Siden af de private. Thi i Privatskolerne betaler Forældrene selv de forøgede Skolepenge. Desuden betaler de igennem Skatter alligevel til de offentlige Skoler. De frigør endda Pladser i dem til andre Folks Børn. Gennem Moderation i Skolepengene søger ogsaa Privatskolen at skabe en Udligning til Gavn for de økonomisk svage.

Af disse Grunde synes det rimeligt, at Forældrene beholder deres Frihed til at vælge Skoleform, saalænge de selv vil, netop i Demokratiets Navn. Som det er sagt: Man har jo da Lov at vælge Læge og Tandlæge selv ogsaa udenfor Sygekassen, naar blot man betaler for det. Andet vilde smage af Diktatur, af Ensretning.

Forudsætningen er naturligvis, at den private Skole underviser forsvarligt. Og det tvinges den ganske simpelt til, idet den er under samme Tilsyn som de andre gennem Ministerium, Inspektion og offentlige Eksaminer. Og ikke mindst skal Konkurrencen med den offentlige Skole nok faa den private til at stramme sig an.

Alvorligere er for saa vidt Angrebene for at *svigte det menneskelige*, det personlighedsdannende.

Angrebene fra Litteraturens Side kan man forholdsvis lettest svare paa. Hverken Scherfig eller Hauberg afspejler en almen Indstilling.

Tilbage bliver dog noget. Det er trods alt paafaldende, at den højere Skole og dens Lærere i nyere dansk Litteratur gennemgaaende skildres med en vis Modvilje.

Den, der har sin daglige Gerning i den højere Skole, mærker ogsaa, hvor Skoen trykker. Der er for det første Fagtrængselen, idet hvert Fag kommer med gode Grunde for sin Tilstedeværelse paa Timeplanen og med Krav om flere Timer. Der er dernæst en Opsvulmen indtil det uhyggelige af Lærebøgernes Sideantal i Forhold til Anordningens Krav. Samtidig siger Lærebogsforfatterne, og med Rette, at skal Stoffet presses sammen, bliver Bøgerne forfærdelige at lære. Altsaa beholder man de store Bøger, faar at vide fra en Side, at naturligvis skal det ikke kunnes altsammen, men risikerer til Gengæld Bemærkninger til Eksamen om, at „Ja, det staar jo rigtignok i Bogen, saa det plejer vi andre . . .“ o. s. v. o. s. v. Endelig er der et stærkere og stærkere Krav fra Universitetet og navnlig Lærestalterne: Pladsmangel, vi tager kun de bedste af de bedste, ingen Forringelse af Kvaliteten af Ingeniører, Dyrlæger, Apotekere eller Tandlæger.

Følgerne er et mere og mere trykkende Pres, der forplanter sig fra oven af ned gennem Skoleformerne med Karakterjageri og Terperi, i daarligste Forstand Kursusundervisning. Baade Myndigheder og Lærere, Elever og Forældre stønner under det og forbander det, og dog tager det til og tager til ustandseligt. Baade Lærere og Elever løber Risiko for aandelig Afstumpehed og ved, at det rent menneskelige staar i Fare for at forsømmes. Denne Anklage kommer vi ikke udenom.

Hvad kan og bør der gøres?

Reformier er lettere at foreslaa end at gennemføre, for dels koster det Penge, dels skal mange forskellige Interesser forenes. Men *de nuværende Rammer* kunde stort set nok beholdes med den regelmæssige og den mere uregelmæssige Adgang til Studentereksamen. Fra Kursus Side har vi en Del Ønsker, der ikke er revolutionerende i vore Øjne, men vilde give os selv tryggere og roligere Arbejdskaar. Det gælder en bedre Tilskudsordning, Nyskabelse af en Pensionsordning og en Sidestilling med Gymnasieskolerne med Hensyn til Titler og endelig længere ude Indførelse af Aarskarakterer for Privatister med begrænset Pensum. Det vilde skabe mere Ro over Arbejdet at vide, at ikke alt kom an paa de tyve Minutters Kraftanspændelse til Eksamen.

Privatskolerne skulde bibeholdes med deres Muligheder for at give Skolen et bestemt Præg og med den nærmere Kontakt mellem Skole og Forældre, Privatskolen lettere faar. Skævheden ved de private Skoler, Skolepengene, kunde rettes ved forøgede Tilskud fra Staten, saa Udgiften for Forældrene ikke bliver væsentlig større i Privatskolerne. Der vil formodent-

lig ikke blive Overflod af private Skoler af den Grund. Det er der, saa vidt vides, ikke i Holland, hvor man har denne Ordning. Dermed bortfalder ogsaa den Indvending, at Læreren skulde føle sig ufrie ved kun at være henvist til Privatskoler, hvis Aand de maaske ikke harmonerede med. Der vil være nok af neutrale, offentlige Skoler.

At Staten ud fra sine egne Interesser i at faa de bedste frem maa oprette Statskostskoler i de gymnasie-forfordelte Egne er indlysende. Og Udgifterne for det Offentlige behøver alt i alt vel ikke at blive meget større, da det selv med meget øget Tilskud til de private Skoler dog er billigere for Staten med privat end med offentlig Drift.

Det egentlige Skolespørgsmaals Løsning maa imidlertid efterfølges dels af en Legatordning forbundet med billig Adgang til Laan til videre Studium efter „Hjælp til Selvhjælp“-Tanken, saaledes at de givne Tilskud efter Evne tilbagebetales. Dels maa selve Adgangen til Læreanstalterne reformeres gennem Udvidelse af Bygninger og Lærerantal. En Omordning af Eksamensforholdene har ogsaa længe været paakrævet med Begrænsning af det opsvulmende Stof og Indførelse af Stopeksaminer et Stykke inde i alle Studiegrene. Fra de højere Læreanstalter, hvorfra Vanskelighederne i saa høj Grad stammer, møder Reformen nok ogsaa de stærkeste Modstandere, og det ikke alene for de øgede Udgifters Skyld. Der er mange andre Forhold, der gør sig gældende.

Skoleordningens *indre Maal* med Foreningen af faglig Dygtiggørelse og menneskelig Udvikling er i sig selv godt nok, og noget kunde sikkert gøres for at undgaa de værste af de nuværende Skavanker. Man kunde da for Eksempel lade Lærebøgerne beholde deres Størrelse, hvis det virkelig er umuligt at kvitte noget af Stoffet, men saa faa slaaet officielt fast og derefter virkelig haandhævet, at Læreren havde Lov til at gaa let henover visse Dele af Stoffet. Til Gengæld skulde man koncentrere sig navnlig om det rent metodiske, der skulde indøves grundigt af Hensyn til videregaaende Studier. I en Række af Fag maatte dette kunne praktiseres. Det mere døde Hukommelsesstof skulde man fries for, medens Evnen til at orientere sig i et Emne skulde udvikles. Rektor *Brøndstedts* Forslag om Studiekredse i „*Gymnasiet og dets Fremtid*“ lyder i denne Forbindelse meget tillukkende.

Den Tanke melder sig uvilkaarligt, om ikke Faget Religions haardt be- trængte Stilling kunde hjælpes paa denne Maade. Nu staar det som det eneste Ikke-Eksamensfag saa skæbnesvangert isoleret og derfor svagt. Hvad om man vovede Springet og gjorde baade Dansk, Historie og Oldtidskundskab eksamenfrie ligesom Religion? Vil de da ikke stive hinanden af? Eventuelt kunde man blot nærme de tre første Fag til det stadig eksamenfrie Religion saa meget, at der til Eksamen i disse Fag kun fordres et lille Fond af Fakta, medens Lærerne i Undervisningen iøvrigt havde overordentlig stor Bevægelsesfrihed indenfor givne Rammer.

Her kommer Spørgsmaalet om Paavirkning af Eleverne eller ikke. For den offentlige Skole ligger Sagen klar. Den skal paa det engang givne nationale og kristne Grundlag iøvrigt være neutral og maa ikke som Skole gøre Propaganda for et bestemt Parti eller en bestemt Livsanskuelse. For Privatskolen ligger det noget anderledes. Det vil ikke med Rette kunne bebrejdes den, at den har et bestemt Præg. Den Lærer eller Leder, der har visse nationale, moralske og religiøse Idealer, der er rigtige for vedkommende, ser dem naturligvis gerne forplantet videre og ser dem gerne præge Skolens Aand. Og selv uden nogensomhelst direkte Agitation vil Lærernes Indstilling altid præge Undervisningen og Tonen i Skolen, uden at det vil kunne kaldes Tvang. For netop i Følge disse Idealer vil der ikke være Tale om at affordre Trosbekendelse hverken af Lærere eller Elever. Paa den ene Side ved disse nemlig i Forvejen, før de kommer, hvordan Skolen er indstillet, paa den anden Side er der hos Skolen en Tro paa de gode Kræfters Sejr. Derfor frit Tøjrslag, naturligvis indenfor visse, dog vide Grænser. Altsaa det berømte Frihed for Loke saavel som for Thor, men ogsaa med den grænsesættende Tilføjelse: „Frihed for alt, hvad der stammer fra Aand.“

Resultatet.

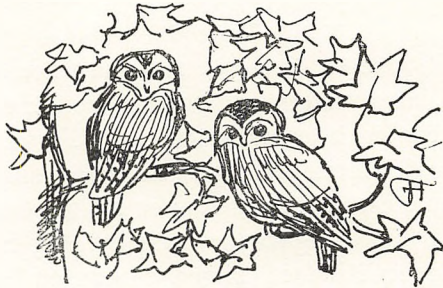
Vil der ikke komme en Masse inderligt overflødige Studenter ud af dette, saa Lærestalterne overfyldes med Elever af tvivlsom Kvalitet? Indvendingen er naturlig, men Frygten formodentlig overdrevet. For det første betragter en stadig større Del af dem, der tager Studentereksamen, den som en afsluttende Eksamen. De bruger den ikke til videregaaende Læsning. Og at selve Antallet paa dem, der tager Eksamen, stiger, er kun en Fordel. Jo flere, der har en god Uddannelse, jo bedre er det for Helheden, stadig indenfor rimelige Grænser. Dernæst vil efter en første Tilstrømning til Lærestalterne den skærpede Konkurrence formodentlig regulere Tilstrømningen. Den faktiske økonomiske Adgangsbe- grænsning vil afløses af en begavelsesmæssig. Det vil under disse Forhold ikke blive lettere at tage Embedseksamen. Maaske tværtimod. Men der er dog Haab om, at Eksamensjageriet bliver indskrænket til den Aldersklasse, hvor det gør mindst Skade, saaledes at Skolen faar mere Arbejdsro.

Endelig virker de Lønninger, der naas af Akademikere, ikke fristende i Sammenligning med, hvad dygtige kan tjene hjem i det frie Erhverv. Der er mange, der stadig vil foretrække det frie Livs

mere usikre, men ogsaa større Chancer fremfor Akademikernes mere sikre, men ogsaa meget mere beskedne Udsigter.

Under alle Omstændigheder maa man haabe, at der paa Skolens Omraade kommer en Række Reformers, saaledes at Forholdene mere kommer til at svare til det Ideal, Almenskolelovens Fædre i sin Tid stræbte efter: Muligheder for alle til at faa den højeste Undervisning med en harmonisk Udvikling af baade det faglige og det menneskelige hos Eleverne. Vi har naaet noget af dette, men mangler endnu meget.

I. H. Monrad.

Fra Tredivernes glade Høng.

JA, UNDSKYLD, men det var nu lidt vemodigt at komme til Høng igen og se, at der nu staar Høng Studenterkursus paa den gammelkendte Bygning i Stedet for Høng Gymnasium.

Vemodigt, fordi Navnet Høng Gymnasium er brændt ind i Bevidstheden paa os „Gamle“ og kalder Minder frem, som ikke reagerer saa hurtigt paa det nye Navn.

Hvordan var det ikke, det hed i et Refræn til en af de berømmelige Revyer:

Saadan er Livet, saadan er Sjoen
her i Dagliglivets Trummerummerum,
saa'n er det givet, saadan er Loven
her paa Høng Gymnasium.

Hvor var der hyggeligt i det gamle Høng. Forstanderne Munk og Doleris tog paa Fisketure sammen om Sommeren, eller de samledes til Herremiddag hos Dommer Hurup og var glade som Gymnasiaster, sagde vi andre. Munk færdedes mellem os uden at lade skinne igennem, at han kiggede os efter i Sømmene, og diskuterede Politik med Kresten Johansen og Fogt eller snakkede Emner fra Ringegnen med Thomas Rørdam, hvis ikke deres Konversation hentede Emner fra det helt ud fantastiske. Fru Munk sad ved sin Bordende ved Maaltiderne og tog de to nærmeste i Haanden som Velbekomme til hele Forsamlingen. Munk fortalte med sit særegne Lune mangeartede pudsige Historier fra sin ikke uinteressante Tilværelse, og nogle Gange tog han til København og talte i Radioen om Pontoppidan, mens et Lytterblad præsenterede ham som Lærer for unge Landboere, der læste til Artium, og „Skærsilden“ skrev:

Naar Munk i Radioen taler om Pontoppidan,
stor Genkendelsesglæde kommer der op i man.

„Skærsilden“ — den absolut ucensurerede — kommenterede i det hele alle de smaa og store Begivenheder, og een Gang om Aaret, til Aktionærfesten, hvor vi maatte invitere vore Veninder fra Byen med, hvis vi havde nogen, gav Revyen venlige og mindre venlige Bid til højre og venstre og lancerede Viser, der af den Tids Høng'ere huskes og synges endnu.

Første Lørdag Aften, naar „Erانيا“s indledende Møde med Generalforsamling var overstaet, travede vi Maaneskinstur til Tissø i Flok og Følge og var hjemme Kl. 1; og naar vi ellers trængte til Afveksling fra Læsningen og de aftenlige Diskussioner paa hinandens Værelser, gik vi til Bager Hansen og spiste Kager til 10 Øre Stykket, og hvis det gik højt, holdt vi i al Velanstændighed Gilder paa „Valhal“, hvor den elskelige Fru Møllers kun middelgode Hørelse tillod, at man ikke lagde den store Dæmper paa sin Livsglæde.

Det var heldigvis ikke Dusinmennesker, alle de, der kom til Høng. De mest originale lærte dog ofte kun Livet i 1. G. at kende, som de to Dødsfjender Abrahamsen, der hverken kunde eller vilde lyve sig fra sin færøske Afstamning, og Henry Cardel, der anstrengte sig svært for at finde Aner i fransk Adel. De fandt trods deres Modsætninger alligevel sammen i et Væddemaal gældende 100 Kroner om, hvem der fik mest ved Oprykningen. De dumpede begge to, men da Cardel fik et Sted mellem 1 og 2, og Abrahamsen svævede mellem 3 og 4, havde den sidste vundet, og da Cardel syntes utilbøjelig til at rykke ud med de 100 Kroner, tog den energiske Selvstyremand — for det var han — hans Cykle som Pant. Situationen krævede til sidst Fru Munks Indgriben.

I det hele taget har vi naturligvis svært ved at forstaa, at vort Ry ikke lever endnu, og at man ikke endnu mindes Svend Paabøl, hvem intet kunde bringe ud af hans lune vestjydske Fatning, og hvem „Skærsilden“ lod sige i en saakaldt Digtekonkurrence om „Tanker ved nyfalden Sne“ — Bidragene var selvfølgelig alle blevet til paa Redaktionen— :

Det var dog rent forbandet,
at det dér sku' kaldes Sne.
Nej, saa var det noget andet,
naar vi fik Sne i Hee.

Eller Mygind, der fik et Ekstrajob paa et Lokalkontor, som det konservative Kalundborgblad oprettede, og som en Dag til hele Gymnasiets

vilde Jubel modtog en Gartnerannonce, der endte med følgende Salut: „— og sikke Radiser!“

„Erانيا“ havde et Højdepunkt i de Aar. Der var glødende Diskussionsaftener, hvor bl. a. Kay Christiansen indledte om Afholdssagen og som eneste Udvej for at skabe et Diskussionsgrundlag valgte at holde paa, at Ædrueligheden var alt for udbredt, og Drikkeriet burde have bedre Kaar. Det endte selvfølgelig med, at han lod sig overbevise om det uholdbare i sit Standpunkt.

Højdepunktet i „Erانيا“ var naturligvis, naar det lykkedes at formaa Torsten Jørgensen til at synge „Gluntarne“. I det hele taget kom Musikken en Overgang svært i Højsædet. Gymnasiets Orkester kom en Tid op paa en saadan Berømmelsens Tinde, at Foreninger fra nær og fjern skikkede Bud efter det til deres Baller. Dets Sukces var formidabel. Et Digt i „Skørsilden“ tyder paa, at Medlemmerne havde Sans for, hvordan man erstatte den rigelige Fordampning, Musiker-Legemer er udsat for. Den professionelle Tilværelse blev iøvrigt, vistnok takket være Munks saare forstaaelig Betænkeligheder, ret kort. Til Gengæld fik „Erانيا“ stor Fornøjelse af det. En Svingom paa Lørdagsaftenerne blev ikke mere den store Undertagelse.

Der var Tradition for, at „Erانيا“ hvert Aar foranstaltede en Talekonkurrence over opgivet Emne uden Forberedelse. Et Aar vandt Toft ved en blændende oratorisk Præstation over Emnet „Bør Gerda Kjer eller Else Nielsen være Aarets Skønhedsdronning i Høng og hvorfor“.

Sine Talefærdigheder kunde man ogsaa demonstrere den sidste Aften før Juleferien, da Forstanderparret foranstaltede en straalende Festlighed i Spisestuen, hvor den staaende Kulmination var Konkurrencen om den bedste Anekdote. Vi, der var med, vil aldrig glemme, hvordan Robert Groth paa sit albesejrende Fynsk slog alle sine Konkurrenter ud i en uimodstaaelig Offensiv og vandt — maaske lige saa meget ved den Henrykkelse, han selv lagde for Dagen over Pointerne.

Ellers havde vi Fodbolden. Høng Gymnastikforenings Førstehold bestod en Overgang overvejende af Boldkunstnere fra Gymnasiet med Jørgen Bent Jørgensen som en blændende Maalmand og de vordende Kanoner Karsten og Ebbe Munk som frygtede Markspillere. Humøret paa vore Ekspeditioner til Rørby, Ruds Vedby, og hvor vi ellers vendte os, var Landshold værdige. Kronen paa Værket satte vi en Søndag i Maj, to Dage før vi

skulde til København for at begynde mundtlig Eksamen. Vi kunde vinde en udsat Pokal til Ejendom i et Stævne med fem-seks deltagende Hold, og den Chance vilde vi end ikke lade den tilstundende Styrkeprøve med de frygtede Censorer ødelægge. Det varede hele Eftermiddagen fra godt Middag til Kl. 19, men vi vandt Pokalen efter tre drabelige Kampe og et voldsomt Skænderi med Spillerne fra Stenlille og en halv Times Omkamp med Dagens Sensationshold fra Ruds Vedby. Jo, det var en Dag, det!

Lad mig ikke blive misforstaaet. Vi bestilte ogsaa lidt engang imellem. Til Naturfag kunstcyklkede vi til Realskolen, hvor Dolleris viste Lysbilleder af Væv og andet mærkværdigt eller stolt demonstrerede „sine tre Børn“ — tre rørende Fostre i Sprit, som nok staar der endnu og ikke er blevet større.

Den helt store Dag hernede indtraf, naar der kom Inspektion. Det var Lektor P. A. Andersen, sammen Wahl Forfatteren bl. a. til vor Geologi. Han og Dolleris var ikke ligefrem Perlevenner. Det skete engang, Andersen spurgte, hvorfor Eleverne var bedre til Fysiologi end til Geologi, at Dolleris svarede: „Jo, Fysiologien er skrevet af en Professor!“

Den Dag, han kom for at høre paa os, havde Dolleris lugtet Lunt i Forvejen og fremskaffet en Portion Blod fra sin Slagter. „Naa,“ sagde Lektor Andersen, da han kom, „det er de unge Mennesker, der skal prøve deres Lykke til Sommer.“ „Ja, eller Ulykke,“ svarede Dolleris og fortsatte: „De unge Mennesker har det let i Dag. De har ingenting for.“ Almindelig Lettelse. Saa begyndte Eksperimentet med mange mærkelige Processer, indtil Dolleris med to Reagensglas fyldt med klar Vædske erklærede: „Naar de to Vædsker blandes sammen, bliver det hele rødt. Jeg har aldrig faaet det til at lykkes, men derfor skal det passe alligevel.“ Vædskerne blev hældt sammen, og „Jo, min sandten. Det gik. Det var dog besynderligt.“ Saa var Lektoren blevet *saa* klog.

Men den Tid kom jo, da vi skulde prøve vor Lykke i København. Det var svært. Der var Landskampe og Englænderfodbold i Idrætsparken, Solen straaede over Langelinie, Tivoli lokkede med Fadøl og Fyrværkeri, Lysreklamerne sendte deres blændende Farver ud over Byen, og — ja, der skulde Karakter til at lade være at spille den Turist, man faktisk følte sig som. Men læse skulde man — ellers var det alt for pinligt at stille paa Polyteknisk Lærestalt, hvor ens Skæbne ubarmhjertigt blev afgjort.

Naa, det hele var vel ikke saa slemt. Munk befæstede endnu engang sit

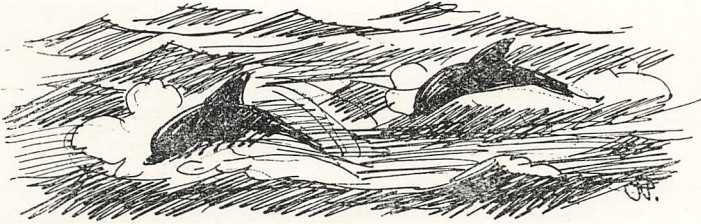
Ry for at stille snedigt affattede Spørgsmaal, der hjalp den skælvende Eksaminand over de værste Forhindringer.

Og endelig var man færdig. Huen fra Thrane paa Hovedet, et Knald i „Landsbyen“, to Timers Søvn, op og med Toget til Høng, ind i en Rutebil og saa en dejlig Eftermiddag paa Asnæs.

Dagen efter rejste man fra Høng. Og maaske gik der 12 Aar, inden man kom tilbage.

Hestejæger.

(Kr. Hesselager Kristensen).

En Hilsen fra Fru Munk.

Vi har bedt Fru Ingeborg Munk, den ny Forenings første og eneste Æresmedlem, om en Hilsen til gamle Elever. Her er den:

Kære gamle og ny Elever og Lærere fra Gymnasiet i Høng!

DA MIN MAND levede, talte vi lidt om, at det var rart, om der kunde dannes en Elevforening til Støtte for Eleverne indbyrdes og for Skolen, en Forening, hvor vi ogsaa kunde blive ved at være i Forbindelse med gamle Elever. Det er vel nok en dejlig Dag for Lærere og Elever, naar Studenterhuen kan sættes paa Hovedet, og Eksamenstiden med al sin Spænding og sit Slid er endt. Saadanne Dage har vi oplevet mange af, og de staar nu i Mindets Glans; men Vemod var der ogsaa deri. De to Aar er nu gaaet, og Flokken spredes for alle Vinde, og vi, der bliver tilbage, tænker: — Nu har vi dem ikke blandt os mere, og vi vil savne dem, med hvem vi har haft mere end en overfladisk Tilknytning.

Dette Savn kan en Elevforening for en stor Del raade Bod paa, og derfor hilser jeg den ny Elevforening velkommen med Glæde. Der har for været en Forening af gamle Elever fra Gymnasiet kaldet „Høng-Samfundet“, og det er for Resten til endnu, selv om det ikke er i fuld Virksomhed. Det var nærmest for de Elever, der studerede eller opholdt sig herinde. De havde flere vellykkede Sammenkomster, men da det i Studenteraarene tidt kniber med Penge og Tid, sov Foreningen ind, men den var ikke glemt, og da der nu er mange gamle Elever i Stilling herinde, er der ogsaa Interesse for, at den skal blomstre op igen paa sin egen Vis. Det forhindrer jo ikke, at den ny Forening, startet ude fra Høng og dannet paa et meget bredere Grundlag, ogsaa kan faa god Tilslutning af gamle Elever fra min Mands og de foregaaende Forstanderes Tid, og det er jo ogsaa allerede sket. Jeg vil ønske Foreningen Trivsel og Lykke.

Jeg har altid syntes, at det var godt, naar gamle og unge kunde gaa i Spænd sammen, og Ordsproget om Alvor og Gammen, der godt kan sammen, bliver tidt derved til Virkelighed. Tænk med Alvor, slaa Gammen paa, synger Grundtvig om Holberg. Begge Dele maa være med i en saadan Forening, og det er sikkert ogsaa deres Mening, der har sat Foreningen i Gang.

Det har altid været min Lyst at være mellem de unge, og det har Livet da ogsaa givet mig rig Lejlighed til, og nu, jeg er blevet ene, længes jeg tidt derefter, derfor blev jeg ogsaa meget glad, da jeg hørte, at jeg var blevet valgt til Æresmedlem af den ny Forening, og jeg takker mange Gange for det. Jeg tror nok, jeg kunde slaa mig løs og sætte en Leg i Gang endnu, som vi gjorde saa tidt paa Højskolen og Gymnasiet, og mere mig derved lige saa godt som de unge.

I de Aar, de unge er paa Skole, knyttes tidt Venskab, der varer Livet igennem, og i hvert Fald er Kammeraterne altid vel tilpas ved at mødes og høre fra hinanden. De kan tænke, hvor er den og den blevet af, det er kedeligt, at vi ikke ser hinanden mere. Alt det kan Elevforeningen raade Bod paa. Den kan bringe Bud gennem Aarsskriftet og samle til Møder og være et Baand mellem Aargangene.

Den Tanke: „Jeg er saamænd nok glemt“ maa ikke slaa Rod hos nogen, derfor er jeg ogsaa saa glad for, at de unge vil have mig med i Foreningen, oven i Købet som Æresmedlem. Endnu engang Tak, og saa hilser jeg alle Venner med Tak for de Aar, der gik. Jeg ønsker, Gymnasiet maa blomstre og blive ved at være til Grokraft for de unge.

Ingeborg Munk.

En „illegal“ Tjenestemandorganisation.

REDAKTIONEN HAR ØNSKET, at der i Høng-Samfundet „Erania“'s første Aarskrift skulde findes en Artikel om Tjenestemændenes Indsats i Modstandsbevægelsen. Selv om en vis Træthed er begyndt at gøre sig gældende overfor alt, hvad der har med Modstandsbevægelsen at gøre, tør det vel ogsaa antages, at der blandt Foreningens Medlemmer, hvoraf en væsentlig Del er Tjenestemænd, vil være nogen Interesse for dette Emne. Jeg har derfor fulgt Redaktionens Opfordring til at skrive en saadan Artikel, selv om det ikke er helt uden Betænkelighed. Den Omstændighed, at man i Dag paa visse Hold ikke undser sig for at kræve notoriske Landssvigere sat paa fri Fod og Sabotører o. l. fængslet i Stedet, opmuntrer jo ikke til i højere Grad end nødvendigt at tilkendegive, at man har deltaget i „illegalt“ Arbejde.

Det var paa et forholdsvis sent Tidspunkt, at Tjenestemændene kom med i Modstandsbevægelsen. Hertil bidrog det vel især, at Tjenestemændene, saa længe vi endnu havde en lovlige Regering, følte sig bundet af dennes Opfordringer til „Ro og Orden“. Men da Regeringen fra den 29. August 1943 var ophørt med at fungere, og de tyske Overgreb satte ind i stigende Tempo, udvikledes den organiserede Modstandsbevægelse ogsaa paa dette Omraade. Den Modstandsorganisation, der under denne Udvikling vandt størst Udbredelse, var uden Tvivl *Frit Danmarks Tjenestemandsgupper*, der efterhaanden kom til at omfatte et betydeligt Antal Tjenestemænd og andre ansatte inden for Stat og Kommuner. Det er da ogsaa denne Organisation, som Forfatteren af nærværende Artikel har særlig Kendskab til, der her skal omtales.

Det første Maal, Tjenestemandsgupperne satte sig, var at overbevise Tjenestemændene om Berettigelsen og Nødvendigheden af en organiseret Indsats mod Tyskerne og deres danske Hjælpere. Det kunde jo ikke und-

gaas, at den Strøm af Erklæringer, der var kommet fra mere eller mindre officielt Sted, i Forbindelse med, at Pressen var bundet, medførte Fare for, at Forstaaelsen af, hvad der foregik i Landet, og af, hvad der var rigtig og urigtig national Optræden, skulde forflygtiges. Man begyndte derfor at udsende „illegale“ Blade, der gav korrekte Oplysninger om de Begivenheder, der foregik, og som angreb Tjenestemænd og andre, hvis Optræden maatte anses for at være i national Henseende uværdig eller urigtig. Der oprettedes „Rullesteder“, hvor Tjenestemændene i Nattens Mulm og Mørke duplikerede dels Hovedorganisationen *Frit Danmarks* ugentlige Nyhedstjeneste og maanedlige Hovednummer, dels et særligt Tjenestemandblad („Danske Tjenestemænd“), omhandlende Tjenestemændenes specielle Problemer. Disse „Rullesteder“ var etableret paa de mærkeligste Steder; et var saaledes anbragt i en til et Beboelseskomplesk hørende Varmecentral, der laa 10 m under Jorden eller nærmere bestemt under Ejendommens Græsplæne.

En anden Hovedopgave var at stille det offentlige Administrationsapparat i den nationale Frihedskamps Tjeneste. Dette skete ved Forfalskning af Legitimationskort, Fremskaffelse af Rationeringskort, Brændselsmærker o. l. samt Fremstilling af forskellige Papirer saasom Daabsattester, Skattebilletter m. m. til de illegale, for hvem saadanne Kort og Papirer var nødvendige, saafremt de i Længden skulde kunne undgaa Gestapos Arm. Til dette Formaal oprettedes illegale Folkeregistre, der virkede i nøje Kontakt med de legale. Et Led i denne Opgave var det ogsaa at fremskaffe forskellige Oplysninger, som de offentlige Kontorer laa inde med.

Hertil kom en Række andre Opgaver, saaledes Indsamling af Penge til Brug for Modstandskampen, herunder Understøttelse af Folk, der havde maattet gaa under Jorden, „Hvervning“ af Tjenestemænd og andre offentligt ansatte til den underjordiske Hær, Bistand til Mennesker, der maatte forlade Landet, Husning af Sabotører og meget andet.

Efterhaanden som man gled ind i Krigens Slutfase, hvor Muligheden af et væbnet Opgør her i Landet rykkede nærmere, meldte der sig forskellige specielle Opgaver for Tjenestemandsgupperne.

I første Række var der Spørgsmaalet om Københavns Forsyning med nødvendige Levnedsmidler under en Konfliktsituation. Allerede Folkestrejken i Sommeren 1944 havde vist dette Spørgsmaals afgørende Betydning, og de kommunale Myndigheder havde da ogsaa etableret et Beredskab af Kød-konserves, Knækbrød, Tørmælk, Fedt m. m. med Henblik paa en Krise-

situation. Men dels maatte man fra Modstandsbevægelsens Side anse dette Beredskab for utilstrækkeligt, dels var det af stor Betydning, at der paa dette Omraade var fornøden Kontakt mellem Myndighederne og Ledelsen af den underjordiske Hær. Det er jo f. Eks. indlysende, at det var hensigtsmæssigt, at det i givet Fald blev Modstandsfolk, der kom til at forestaa Uddelingen af Levnedsmidlerne, og at den militære Ledelse var bekendt med Uddelingsstedernes Beliggenhed. De kommunale Tjenestemandsgupper i København traadte derfor i Forbindelse med vedkommende Myndigheder og opnaaede en væsentlig Udbygning af Beredskabet samt Indflydelse paa Rekrutteringen af Uddelingsmandskab. Endvidere formidlede man den fornødne Kontakt til Militæret. Denne Opgave medførte et meget betydeligt Arbejde med Udarbejdelse af Planer m. v.

Samtidig med alt dette fandt man det ogsaa nødvendigt at beskæftige sig med en lidt fjernere Fremtids Problemer. Dette skete bl. a. ved Udarbejdelse af en Pjece, „Tjenestemændene og Demokratiet“, hvor man paa Grundlag af Besættelsestidens Erfaringer undersøgte, hvorledes man indenfor den offentlige Administration kunde bidrage til at sikre Demokratiet i Fremtiden. Hovedsynspunktet var her, at det for Demokratiets Trivsel var af afgørende Betydning at søge en Demokratisering af Forvaltningen og af Tjenestemandsstanden gennemført. Et af Midlerne hertil var efter Tjenestemandsguppernes Opfattelse en Udrensning af de Tjenestemænd, der havde svigtet under Besættelsen.

Og saa oprandt da hin Fredag, hvor det meldtes over den engelske Radio, at Tyskerne i Danmark havde kapituleret. For Forfatteren af denne Artikel, der paa dette Tidspunkt havde haft Ophold paa Vestre Fængsel og Politigaarden i 1½ Maaned, kom denne Dag naturligvis til at staa i en særlig festlig Belysning. Men der blev dog ikke megen Tid til Festligheder, thi Tiden umiddelbart efter Kapitulationen gjorde Spørgsmaalet om Udrensning aktuelt.

Frit Danmarks Tjenestemandsgupper udarbejdede et Forslag til en Lov om Udrensning af Tjenestemænd, som efter at have faaet Godkendelse fra Frihedsraadets Juristudvalg blev forelagt for Finansministeren. Den senere vedtagne Lov (Lov om Oprettelse af en ekstraordinær Tjenestemandsdømstol m. v.) fulgte i alt væsentligt dette Forslag.

I Loven, der omhandler de Forhold, som ikke falder ind under Straffelovstillaegget af 1. Juni 1945, bestemmes, at en Tjenestemand i Staten, Folkesko-

len, Folkekirken eller en Kommune, som indenfor Perioden fra og med den 9. April 1940 og indtil Lovens Ikrafttræden

- 1) har været Medlem af et nazistisk Parti eller anden lignende Sammenlutning eller en Organisation, som mod Landets Interesser har samarbejdet med den tyske Besættelsesmagt, eller
- 2) ved sin Adfærd i eller uden for Tjenesten har udvist uværdig national Optræden, eller
- 3) har ydet Besættelsesmagten en Hjælp, der gik ud over, hvad hans Tjenestepligt paalagde ham, eller
- 4) har haft Samkvem med Medlemmer af Besættelsesmagten eller denne tilknyttede Organer i et Omfang, som laa udenfor det nødvendige, kan paalægges disciplinær Straf. Denne kan bestaa i Forsættelse til anden Tjeneste, Forflyttelse, Degradation eller Frakendelse af Tjenestemandsstilling, eventuelt med hel eller delvis Fortabelse af Pension. Til Undersøgelse og Paadømmelse af Sagerne nedsættes en særlig Domstol, bestaaende af 3 Medlemmer, nemlig en Dommer som Formand, et Medlem udpeget af Finansministeren og en Repræsentant for vedkommende Tjenestemandsgen-sation.

Til Undersøgelse og Paadømmelse af lignende Sager vedrørende løst ansat Personale i Stat eller Kommuner samt vedrørende Personale i koncessionerede Virksomheder er der senere nedsat en tilsvarende Domstol.

Tjenestemandsgrupeerne saa det imidlertid som deres Opgave ogsaa at bidrage til Lovens praktiske Gennemførelse. Det kunde forventes, at adskillige Tjenestemænd vilde vægre sig ved at indgive Klager gennem de Institutioner, hvori de er ansat, i Særdeleshed hvis Klagerne drejede sig om Overordnede i netop den paagældende Institution. Man nedsatte derfor et Fællesudvalg, bestaaende af Repræsentanter fra de forskellige Tjenestemandsgrupeer (Centraladministrationen, Etaterne, Kommuner og koncessionerede Selskaber) med Henblik paa Medvirken ved Lovens Gennemførelse i Praksis. Til dette Udvalg, der stadig arbejder, kan indgives Klager over Tjenestemænd eller andre offentligt ansatte, der formenes at have forbrudt sig mod Lovens Bestemmelser. Udvalget behandler da Sagerne og videre-sender dem — saafremt Klagerne ikke er aldeles grundløse — til Tjenestemandsdømstolen.

Man kunde maaske faa den Opfattelse, at det nævnte Fællesudvalg er overflødig, idet enhver jo kan henvende sig direkte til Tjenestemandsdøm-

stolen. Men dels havde Tjenestemandsgrupperne under Besættelsen indsamlet et Materiale angaaende Tjenestemænd m. fl., der havde gjort sig skyldige i Handlinger af den i Loven omtalte Art, dels faar en Klage nu engang større Vægt, naar der staar en Organisation bag den, end naar Klageren kommer alene. Endelig har det naturligvis ogsaa i sig selv stor Betydning, at der findes en Organisation, der om fornødent kan bistaa Auditøren med Fremskaffelse af Oplysninger.

Udrensningen er selvsagt ingenlunde nogen behagelig Eftervirkning af Besættelsestiden, men den er en nødvendig Forudsætning for Genopbygning af vort Demokrati. Det er ikke Hensigten dermed at ville paabegynde en Menneskejagt, som nogle saa venligt har antydnet. Alle maa være interesserede i, at de Personer, der har vist sig af den ene eller den anden Grund at være for svage til at staa fast paa Demokratiets Grund i en Krisesituation, fjernes fra offentlig Tjeneste.

ERLING PETERSEN (1927).

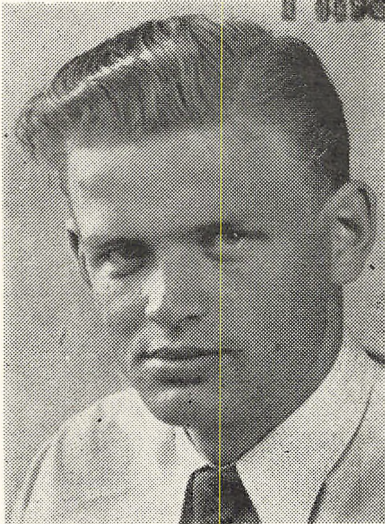
Fra Høng til Hipo.

En af vore Elever fra Aarets Afgangsklasse, *Anders Holm*, en 21-aarig ung Mand fra Vejen, var den illegale Organisation D. S. O. E.s Distriktsleder for en væsentlig Del af Nordvest-sjælland og var maaske den i Høng, der kom ud for de mest dramatiske Oplevelser under Besættelsen. Sløret skal nu bagefter løftes for enkelte Ting, der i sin Tid satte Sindene stærkt i Bevægelse her paa Stedet. (D. S. O. E. er Forkortelse for Den sjællandske Organisations Efterretningstjeneste.)

DET VAR EN SØNDAG AFTEN ved Midnatstid. Pludselig genlød den mørke Odinsvej af en Række Revolverskud. Derefter startede en Bil og kørte af Sted ... Dette lyder som Indledningen til en Kriminalnovelle i et Søndagsmagasin, men var Dødsens Alvor den 11. Marts 1945. Snart summede Rygterne. *Anders Holm* var i hvert Fald indblandet, vilde man vide. Han var set gaa derop, hvor Skuddene kom fra. Nu var han der imidlertid ikke mere. Hvad var der sket? Hvorfor? Hver havde sin Forklaring: 1) Holm var skudt og bortført af Gestapo, 2) Holm havde selv skudt, 3) Det var et Kærlighedsdrama, 4) Det var et politisk Mord osv. osv.

Næste Akt foregik nogle Minutter senere ved en Villa paa Fuglsangsvej. „Luk op, Luk op“ ... Der var en, der bankede paa Hoveddøren, derefter paa Køkkendøren. „Luk op ... jeg er saaret ... jeg er Sabotør ... jeg er Tysker. Ka' De saa se at faa lukket op!“ Og ind vaklede en Mand med Blodet drivende fra Saar i Ben og Fod. Han talte med fremmed Akcent. Villaejeren anede ikke noget om, hvad der var passeret, men andre kunde næste Dag i hvert Fald regne ud, at Holm havde haft fat i den rigtige Ende af Revolveren. Disse Formodninger bekræftedes ogsaa gennem Undersø-

gølgelser paa Valpladsen Morgenens efter af det lokale Detektivkorps. En Op-ringning lod ydermere forstaa, at Holm var sluppet helskindet. At Holm var væk og flere Elever med ham, var ingen Overraskelse. Den saarede var imidlertid kørt paa Sæby Sygehus i Ambulancen. Nu holdt han paa at være Sabotør og frabad sig al Indblanding af Myndigheder. Det lykkedes ogsaa, selvom det senere viste sig, at Gestapo vidste god Besked om disse Hæn-delser i det ellers saa fredelige Høng.

Anders Holm.

Hvad vilde nu videre ske? Et Besøg af Gestapo laa ikke uden for Mulighedernes Grænse. To Dage efter kom Tyskerne, men kun for at se paa Skolen til mulig Indkvartering. Tiden gik. De andre Elever kom snart frem igen, og Holm lod høre fra sig. Han fjernundervistes, vovede sig noget senere i Skole, men boede dog udenbys og fortsatte iøvrigt sin Virksomhed i Modstandsbevægelsens Oplysningstjeneste, indtil ... men inden den næste alvorlige Oplevelse fortælles, maa Opklaringen paa og Sammenhængen mellem de foregaaende spredte Episoder hellere fremdrages.

Til Holm var der en Gang i Løbet af Vinteren kommet et skattet Medlem af Secret Service med visse Forbindelser til de Kredse, der stod bag Atten-tatet paa Hitler. Det var meget fine danske Referencer, Manden opgav. Maaske næsten for fine? Nok er det, en vis Mistanke blev vakt hos Holm, og Stikprøver viste, at Manden ikke var det, han udgav sig for. En Stikker? Paa den anden Side havde Manden i Aar og Dag gaaet ud og ind hos Modstandsbevægelsen og vidste meget om den ... alt for meget. Det var en for farlig Mand at have gaaende fri, hvis ... Derfor blev efter højere Ordre først Mandens Revolver lokket fra ham, dernæst Forhør holdt over ham af et Par Eksperter fra Efterretningstjenesten. Efter et Par Timers Krydsforhør var det opklaret, at det drejede sig om en tysk Desertør, der stillet overfor at skulle ombytte en fredelig Vagttjeneste paa Djursland

med en mindre fredelig Fronttjeneste i Rusland, havde foretrukket at gaa under Jorden. Det var ved at trække op til en Dødsdom, Graven var allerede udpeget, men i sidste Øjeblik besluttedes det at føre Manden til en Interneringslejr i Sverige via København, da han vitterlig ikke havde stukket nogen — endnu.

Men han kom ikke til Sverige, og derfor Skuddene i Høng. Fangen undslap nemlig sine Vogtere i København. Vogterne turde ikke melde det, før nogen Tid var gaaet, og imedens havde Manden lejet en Bil, var kørt til Høng og stormet op paa Holms Værelse, hvor der kun var en Kammerat til Stede. Nu skulde der være Opgør med de Mennesker, der havde været med til Afhøringen. „Giv mig Holms Revolver,“ og saa satte Tyskeren og Kammeraten sig til at vente, indtil Holm kom op ad Trappen. Et kort Ordskifte, og begge Hovedpersonerne tumlede ud paa den mørke Vej, hvor Holm, der vidste, at det kunde gælde baade hans og andres Liv, skød paa den anden, ikke for at dræbe, men for at sikre sig ham. I Mørket naaede den saarede Mand dog at gøre sig usynlig til Fuglsangsvej. Drosken maatte køre uden Betaling og være glad over ikke at være rodet ind i noget.

Som nævnt bortførtes Tyskeren fra Sygehuset, men først et Døgn senere end sagt. Et Par Dage laa han et sikkert Sted bevogtet af Holm og en sygeplejeuddannet Medkæmper. Vogterne maatte holde sig vaagne gennem Ferietabletter og holde deres Fange nede gennem Morfinindsprøjtninger. Til sidst forhindrede Døsen ham dog ikke i klagende at raabe paa sin „Mutter“. Nerverne var ikke meget værd hos nogen af Parterne tilsidst. Saa kom der Besked fra København om at køre Tyskeren til København, hvor højere Instanser indenfor Oorganisationen tog sig af ham. I den desperate Situation, Manden var i, turde man ikke løbe nogen som helst Risiko. Og der med var Holms Del af denne Sag forsaavidt ovre.

Saa gik det imidlertid alligevel galt i første Halvdel af April, vel nærmest ved en Tilfældighed. Det varede en otte Dage, inden vi herude var klar over, hvad der var blevet af Holm. Vi frygtede det allerværste, men kunde ikke eftersøge ham, saa meget mindre som vi vidste, at han var rejst ind til København med falske Papirer. Man vilde herfra ved at spørge efter ham maaske give Tyskerne Spor at følge, hvis de endnu ikke havde faaet klaret, hvem han var. Og den Risiko skulde ikke løbes. Herom fortæller en anden gammel Elev, Redaktionssekretær *Vagn Fredens* i „Sorø Amtstidende“ for 19. Maj:

For en Maaned siden var Anders Holm i København. Han skulde møde en Medkæmper ved Palladium. Medkæmperen havde misforstaaet og udeblev, og i Stedet blev Anders Holm taget af Hipofolk under en Gaderazzia. Han erfarede hurtigt, at Banden vidste et og andet om ham. Forøvrigt var Anders Holm blevet holdt tilbage alligevel, idet han ved Ransagningen paa Politigaarden maatte oplyse, at han havde kompromitterende Papirer hos sig. Det ene var en Fortegnelse over 12 Stikkere, et andet rummede Navne paa en Række Mænd, han skulde besøge. Han vilde ikke fortælle mere end det, Papirerne røbede, men han bildte dog Hipofolkene ind, at Navnene paa de Mænd, der skulde besøges, blot var Adresser paa Modtagere af illegale Blade! Hipoerne prøvede efter Sædvane at gøre Arrestanten mør med Tortur. Han maatte prøve Totenschlägeren og Gummikniplen, som Hipoerne svingede efter Tur, men omsider holdt de op og sagde: Nu gider vi sku ikke mere. Forinden var Anders Holm besvimet to Gange. De kvikkede ham op med Kamferdraaber for at kunne prygle videre.

Senere blev han hentet fra Cellen igen. Nu brændte de ham under Fødderne med glødende Cigaretter. Han bed Tænderne sammen og sagde ingenting. De gav ham Haandjern paa med Pigge indvendig. De hængte ham op i Haandjernene. Han sagde ingenting, men besvimede.

— Jeg kom til mig selv igen, da jeg var blevet alene, siger Anders Holm. Jeg var bange for, at det tilsidst skulde blive saa slemt, at jeg ikke kunde lade være at fortælle noget af det, jeg vidste. I en hel Time laa jeg og tænkte alting igennem, men saa var jeg klar over, at det var rigtigt, det, jeg tænkte paa at gøre. Jeg tog min ene Sko af og fik Jernbeslaget under Saalen revet løs. Det var ikke slidt særlig skarpt endnu, saa jeg maatte lægge alle Kræfter i for at skære Pulsaaren over paa Underarmen. Jeg led vistnok et stort Blodtab. Alligevel viste det sig, at jeg ikke havde skaaret dybt nok. Det var jeg ked af dengang, men nu er jeg glad for det.

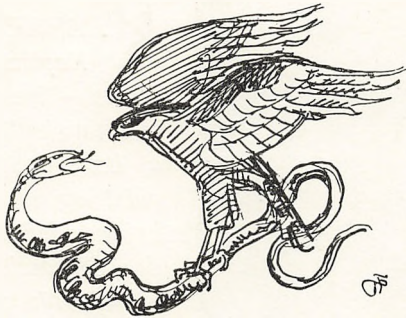
Senere var jeg i Forhør hos Gestapoerne. De var bedre at have med at gøre end Hipoerne. Jeg sagde selvfølgelig ikke noget, men jeg gad vide, hvor længe det var blevet ved at gaa godt, hvis ikke Kapitulationen var kommet.

Vi var klar over det, da vi hørte Kirkeklokkernes Ringen Lørdag Morgen. Kl. 13 kom en Mand ind til os paa Politigaarden og meddelte, at vi vilde blive løsladt om en Time. Han gav os Cigaretter, men vi havde ikke taget en eneste, hvis vi havde vidst, at Manden var den tidligere Højkommissær i Danzig, *Helmer Rosting*. Nu er han jo interneret . . .

Anders Holm er legemligt mærket for lang Tid af det, han har oplevet, men ellers synes han uberørt. Han har store Brandsaar bag Knæene og under Fødderne efter Hipofolkernes Pinsler med glødende Cigaretter, og et Saar paa Underarmen, dækket af et Plaster, røber, hvad han har været ude for.

Saa vidt „Sorø Amtstidende“. Til den lykkelige Slutning paa Historien hører ogsaa, at Anders Holm i Begyndelsen af Oktober bestod Sygeeksamen med et saa godt Resultat, at han naaede ind paa Landbohøjskolen som Dyr-læge. — Nu er han Rekrut af Garden.

I. H. M.

Teilmann.

og Studenterkammerater er Tabet af ham ufatteligt — vi sørger dybt med hans Familie, hans Hustru og 3 smaa Børn.

Æret være hans Minde!

Læge
Johan Jørgen Teilmann.

KNAP TO MAANEDER før Kapitulationen — d. 10. Marts — blev Jørgen Teilmann skudt af Tyskerne efter at have deltaget i et maalbevidst og aktivt Modstandsarbejde. Med dette, som paa andre Omraader, tog Jørgen sit Standpunkt og var parat til at yde sin Indsats.

Jørgen Teilmann var Student fra Høng 1928 og ved sin Død Læge i Over-Jersdal i Sønderjylland.

Jørgen Madsen.
Læge, Gram.

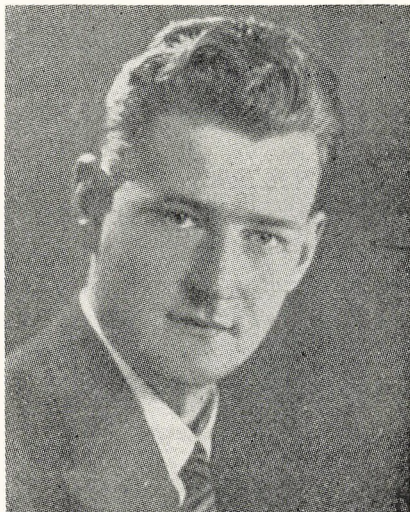
Læge Poul Peter Schibbye.

DEN 31. MAJ 1945 døde min bedste Ven og Studiekammerat,
Poul Schibbye.

Han tog Studentereksamen fra Høng Gymnasium i Sommeren 1924 (Matematiker) og begyndte derefter at studere Medicin.

I 1926 paadrog han sig en Gigtfeber, som paafulgte af en alvorlig Leddegigt, som bevirkede, at denne store, kraftige Mand næsten blev Invalid.

Han gennemgik Hospitalsophold i ca. 1 Aar, men var saa invalideret, at han maatte afbryde sine Studier i flere Aar; han tog derfor til Algier nogle Maaneder, senere til de canariske Øer i ca. 1 Aar og endelig en kort Tur til Venezuela. Han følte sig nu saa vidt restitueret, at han genoptog sine Studier, maatte begynde helt forfra og maatte døje meget paa Grund af stadige Anfald af Feber og Ledsmarter, laa til Sengs i Maaneder. Ind imel-

Poul Schibbye.

lem blev han opereret for et perforeret Mavesaar og siden for en Byld ved Leveren. Han gav imidlertid aldrig op, var altid opfyldt af en ukuelig Energi og Optimisme. Til Trods for alle disse Lidelser, som fulgte ham Resten af Livet, var det altid en Oplevelse at komme i hans Hjem, enten han var sengeliggende eller oppegaende.

Han gjorde ved den Personlighed, der udstraalede fra ham, Indtryk paa alle, der kom i Kontakt med ham, men han var trods sit elskværdige og naturlige Væsen en Mand, der levede meget for sig selv, kun omgivet af nogle faa nære Venner.

Han var glimrende begavet og en sjælden Æsthetiker, som for-

stod at udnytte enhver Hændelse, der kom inden for hans af Sygdom begrænsede Rækkevidde.

Han blev Kandidat i Vinteren 1939—40. Efter Ansættelse paa Statshospitalet i Sønderborg som Turnuskandidat og senere som Kandidat nedsatte han sig 1. Juni 1942 som praktiserende Læge i Thorup paa Mols. Her gjorde hans sjældne Evne til at glemme sig selv til Fordel for Patienter sig straks gældende. I Løbet af de 3 Aar skabte han sig en Praksis og en Kreds af Patienter, hvis Hengivenhed var langt ud over det sædvanlige. Han forstod paa Grund af sin egen Sygdom at indleve sig i deres Lidelser og Sorger. Han var altid fordragelig og tog levende Del i Patienternes daglige Liv.

Han opnaaede at se sit højeste Ønske opfyldt — nemlig at praktisere, og det Savn, han efterlader paa Mols, viser Berettigelsen heri.

1931 blev han gift med Paula Schibbye, Datter af Landsretssagfører Nielsen, Høng, og fra den Dag i 1931, da de rejste til de canariske Øer, og til den sidste blev han bistaaet af sin Kone paa en enestaaende Maade. Hun ofrede alt for ham, sled og slæbte i Hjemmet, plejede og passede ham og vandt alles Hjerter for sig ved sin Hjertelighed og Godhed. Hun, der nu sidder alene med tre søde Smaapiger, vil føle et stort Savn, og vi føler det med hende.

J o h s. P e d e r s e n,
Læge, Brørup.

Fra November til November.

FRA NOVEMBER TIL NOVEMBER skal være Overskriften over denne Beretning om Skolens Liv. Maaske var det lige saa berettiget at lade den spænde over Skoleaaret, fra August til August. Men i Journalistik gælder det som bekendt om at faa de sidste Nyheder med, inden de bliver for gamle, saa Red. foretrækker at lade Aarskrøniken gaa saa langt op mod Redaktionens Slutning som muligt og vælger derfor alligevel Overskrift, som sket er. Undtagelsesvis vil der dog i Aar blive medtaget Stof fra August 1944 til November 1945.

For den, der ikke har levet Skolens Liv med gennem et Par Aar, vil det følgende sikkert virke som de gamle Klostersaarbøger med deres tørre Oprensning af væsentligt og uvæsentligt mellem hinanden. Men for den, der kender Skolens Tilværelse indefra, vil forhaabentlig en Række Minder vælde frem ved Læsningen af disse Rubrikker. Man vil sammenligne med sin egen Tid. Laver man stadig det og det? Naa, der har de nok prøvet noget nyt, eller, saa, gør de ikke det mere? Og hvis saadanne Bemærkninger fremkommer, har Krønikeskriveren naaet et af sine Maal, idet Forbindelsen mellem før og nu, mellem gammelt og nyt er blevet en Virkelighed.

ELEV TAL. Uden Elever kan Skolen ikke eksistere. Og der har været mange Elever i det forløbne Aar. Skoleaaret 1944—45 begyndte med 80. Men som sædvanligt i de senere Aar falder en Del fra, saa Tallet ved Eksamenstid blev ialt 63.

Dette Mandefald skyldes dels Aarsager, der ligger udenfor Skolen, som Sygdom, Soldatertjeneste, det, at anden Beskæftigelse aabner sig for en,

eller hvad det nu kan være. Dels kan Aarsagen ligge inden for Skolens Omraade, idet Eleven har fejlvurderet sine Evner, saaledes at den Dag kommer, da det er det rigtigste at sige, at vedkommendes Evner udnyttes bedre paa andre Felter end Skolens. Enhver skal nok faa en ærlig Chance, men fra et vist Øjeblik vil det være Spild af Elevers og Læreres Kræfter og Forældrenes Penge at gaa her længere.

Ved Sammenligning med tidligere Protokoller ser man, at Frafaldsprocenten er adskilligt højere nu end for blot en halv Snes Aar siden. Men samtidig ses det ogsaa, at Gennemsnitsalderen for Eleverne er blevet mindre. Eleverne er gennemgaaende, som udredet i Aarsskriftets indledende Artikel, i almindelig Gymnasiealder, eller maaske eet à to Aar ældre. Og her er i alt Fald en af Grundene til det store Frafald. Kursusordningen er egentlig beregnet paa noget ældre Elever.

Skoleaaret 1945—46 er begyndt med en ganske overvældende Tilslutning, 104 ialt, langt det største Antal i Skolens Historie. Men ogsaa i det er det allerede svundet. Im er delt i to Parallellklasser. Havde vi kunnet skaffe Lokaler og Lærere, kunde de sproglige ogsaa være delt. Og saa er der endda Ventelister, adskillige er blevet afvist, og de første har forlængst sikret sig Plads til næste Aar.

Vi venter nu ganske vist ikke denne overvældende Tilslutning i de næste Aar, men ser den som et Efterkrigsfænomen. 1) Mange, der ikke maatte komme paa Skole under Krigstidens Uro, kommer det nu. 2) Der er ogsaa forholdsvis rigeligt med Penge blandt Folk, og 3) hvad kan man faa for dem af blivende Værdi? Ikke saa forfærdelig meget andet end en god Uddannelse. Behovet for den vil ikke blive mindre — et af et lille Lands store Aktiver er Ungdommens gode Uddannelse — men de to første Grunde falder formentlig væk allerede næste Aar, særlig blandt de Landbokredse, der især sender deres Børn hertil. Vi indstiller os altsaa paa mere normale Eleveltal de næste Aar.

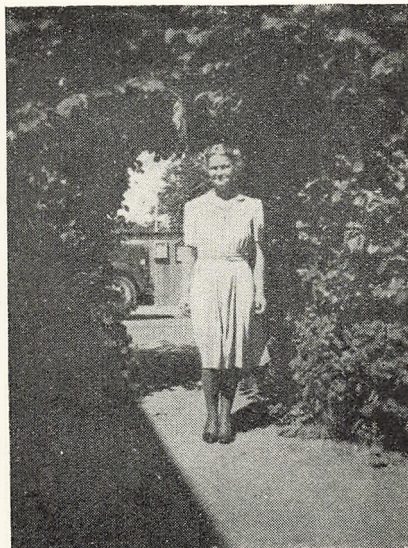
SKOLENS MEDARBEJDERSTAB har som sædvanlig undergaaet nogen Fornylse ved Sommerferien. Og det kan ikke være andet. Vi følger ganske vist Statsskolernes Lønningsregler, men Arbejdet paa et Kursus er strengere end paa Gymnasierne ogsaa for Lærerne. Endvidere ligger en Pensionsordning godt nok næsten klar fra Myndighedernes Side, men fordrer for at gennemføres først en længe tiltrængt Omordning af Kursernes Statstilskud, og dertil kræves igen Medvirken af den Lovgivningsmagt, der saa længe ikke har kunnet fungere. Hertil kommer endelig en stærk Lærermangel i disse Aar, der gør det forholdsvis let at blive forflyttet. Af alle disse Grunde vil hver Sommerferie en eller flere af Lærerstaben flyve ud til større, bedre og bekvemmere Forhold. Vi savner dem, der brød op. De ydede hver for sig deres til at give vort lille Lærerkollegium sit Ansigt. Vi ønsker dem alt godt i Fremtiden. At de ikke har befundet sig helt daarligt

hér, tør vi maaske slutte deraf, at de ret hyppigt kommer paa Besøg hos deres forhenværende Kolleger.

I 1944—45 underviste foruden underskrevne Forstander (Historie, Fransk, Oldtidskundskab) cand. mag. Frk. *E. Pihl* (Fransk, Latin), Frk. *I. Sørensen* (Engelsk, Dansk), Hr. *Eriksen* (Matematik, Fysik, Kemi), Hr. *Nørreslet* (Dansk, Tysk) samt Frk. *I. Weinold* (Naturfag). Da Frk. Weinold fra Oktober 1944 fik Stilling i Aalborg, rykkede Hr. *Ingwersen* ind som fuldgod Erstatning.

Til Sommerferien rejste Frk. Sørensen, der havde været her siden 1940. Som Afløser skulde vi helst have en ugift mandlig cand. mag., men det viste sig i sidste Øjeblik umuligt med Tidens rivende Efter-spørgsel efter netop Engelsklærere. Stud. mag. *Knud Karlsen* hjalp os da beredvilligt og klarede Arbejdet med en saadan Dygtighed og Elskværdighed, at baade Skolen og Eleverne var meget glade for Haandsrækningen. Da Soldatertjeneste og videre Studier forhindrede, at Opholdet strakte sig længere end til Oktober, afløstes Hr. Karlsen som Vikar indtil videre af cand. mag. Frk. *I. Humlum*, der øjensynlig ogsaa er gledet let og smertefrit ind i Arbejdet. Med Inspektionens Billigelse har Hr. Ingwersen overtaget Undervisningen af Ima og b i Fysik og derved faaet fuldt Timetal. Iøvrigt er Lærerpersonalet det samme som i 1945—46.

En lige saa vigtig Post som en Lærers er Stillingen som Køkkenchef. Uden Mad og Drikke duer heller ikke Elever. Frk. *Kristensen*, der kom her i 1939 ved sidste Forstanderskifte, rejste til Sommeren 1944 efter fem Aars god Tjeneste, som vi siger Tak for. Et mere gennempaalideligt Menneske og en mere trofast og uegennyttig Hjælper end Børnenes „Hanne“ skal man lede længe efter. Ved Bortrejse kunde Børn, Penge og Nøgler ikke overlades i bedre Hænder. Fra November „laante“ vi saa Antvorskov Højskoles Økonoma, medens Skolen var optaget af Tyskerne. Nu har vi igen „afleveret“ Frk. *Kjærgaard* med Tak for Laan. Hun var en velkommen Hjælper i den Tid, min Kone havde nok at tage Vare paa med de tre Børn, der var i Forvejen og den lille Pige, der kom. Nu hjælper Frk. *Reetz* min Kone med at regere i Køkkenregionerne.

Frk. Sørensen.

UDFLUGTER OG EKSKURSIONER er under normale Forhold Krydderiet paa den daglige Arbejdskost. Men ogsaa den Slags Krydderier har vi til Dels maattet undvære under Krigen.

Bilturene til Kalundborg—Asnæs er forlængst faldet bort. Cykelture er der næsten heller ikke mere. I Aar har vist ikke engang Halvdelen af Eleverne det rullende Materiel i Orden. I 1944 var vi dog paa Trælleborg i det dejligste Septembervej, Traditionen tro Dagen efter Elevmødet. I Aar maatte vi opgive denne Tur ligesom de andre Cykelture til Blæsingebakker med de vide Udsigter, til Løve Herreds Tingsted og Vinde-Helsinges Helleristninger, til den idylliske Bro Mølle og de storslaaede Buerupbakker, til Ruds Vedby med Vedbygaard og Teglværksgraven eller til Sæby Kirkes Kalkmalerier. Udover en enkelt Tur i Pinsen til vort Hus ved Bjerre Strand har intet samlet kunnet organiseres pr. Cykle.

Men gaa har vi kunnet. Til Tissø en Aften lige i Begyndelsen af Skoleaaret, naar de legemlige Kræfter

trænger til at bruges. Saa slider vi Skosaaler og Sangstemme i

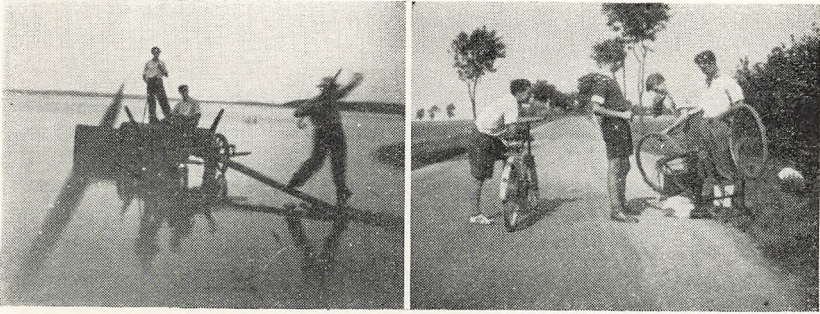
den Travetur, der knytter de første Kammeratskabsbaand og ryster os alle, Lærere og Elever saa godt sammen. Fra 1944-Turen vil vi længe mindes Strygs Straahat og Balancekun-

Frk. Kristensen.

Paa Vej til Tissø.

Stryg naaede i Land. Velkendt Situation fra Udflugter 1945.

ster paa en Vogn, der stod et Par drilagtige Centimeter for langt ude i Søen. Og lige saa dejlig som denne Sensommer-Aftenvandring er den Tur, vi traver over Markerne en Morgen og Formiddag, naar Solen først rinder „op af Østerlide“ helt rød, men snart tindrer i alle Snekrystallerne. Den er dejlig forfriskende, den Snetur i Januar. Store Bededagsaften gik vi paa den lokale Vold, det vil sige Vandværkshøjen, en til daglig lukket og forholdsvis ukendt Idyl. Kulden var dog stærkere end Idyllen i Aar.

Og saa har Toget naturligvis været der — naar det var der. Til Gørlev Sukkerfabrik kom vi dog ikke. Af gode Grunde var man ikke glad for Besøg i Virksomheder i de Dage. I Stedet kom vi til Slagelse, indbudt af Slagelse Byraad til tre Koncerter af arbejdsløse Musikere under Ledelse af saa gode Dirigenter som Arne Hammelboe og Sv. Chr. Felumb. Det var en udmærket Idé at indlede de enkelte Afdelinger med en kort Forklaring om Komponisten og hans Værk, saadan som det skete. Alle fik vel ikke lige meget ud af det, men for mange var det en Oplevelse alene det at se Orkester og Dirigent. Flere havde kun i Ny og Næ i Radioen hørt et Orkester. Heller ikke i Slagelse var det muligt at se Virksomheder. Den ene Gang brugtes Tiden til Juleindkøb, den anden var vi alle i Biografen. Den tredie af de planlagte Koncerter kom vi slet ikke med til, da det var togløs Dag. Trafikforholdene var ogsaa Skyld i, at der ikke i Fjor blev nogen Slagelse-tur til Skolescenens Forestillinger.

SPORT OG GYMNASSTIK findes ikke, og skal ikke findes paa Timeplanen paa et Studenterkursus. Timeplanen er for tætpakket. Paa den anden Side trænger ikke mindst Kursuselever til at faa sig rørt, og det sker ogsaa gennem forskelligt frivilligt Arbejde. I Aar er saaledes et stort *Gymnastikhold* i Gang i Realskolens Sal to Eftermiddage om Ugen. En Del er med i Gymnastikforeningens *Fodboldhold*, hvor de indtager hæderfulde Pladser paa Ynglingeholdet. *Badminton* spiller mange i Sportshallen. *Tennis* er det derimod under de nuværende Boldforhold sløjt med. Men *Terræn-*

sport har kunnet samle mange, baade mandlige og kvindelige, til raske og sunde Ture tværs igennem Landskabet.

MØDER. Kursusundervisningen har et saadant Pres paa, at man i Timerne hele Tiden maa skele til Marchhastigheden. Der bliver ikke saa megen Tid til at gaa udenfor den slagne Landevej og give Eleverne noget af det, som de maaske netop husker, naar alle Kundskaberne er glemte. Høng Studenterkursus vil dog gerne efter Evne raade Bod paa denne Mangel. Dels tager vi os simpelthen Tid til den Slags, selvom vi ikke har det, dels sørger vi for at gøre Eleverne opmærksomme paa, hvad der foregaar ude i Byen af Møder for Eksempel. Og her har vi navnlig Husmandsskolen at takke, fordi den altid indbyder vore Elever paa meget lempelige Vilkaar til at følge dens Maanedsmøder, Valdemarsfest og Efteraarsmøder. Ogsaa de forskellige Møder arrangeret af Ungdomssamvirket, Kongefest og Sønderjysk Møde har vi med Udbytte deltaget i. Vi er taknemmelige for den Lejlighed, der ogsaa her gives Eleverne til at faa Del i folkelige og kristelige Værdier og til at høre lødig Underholdning. Og vi glæder os over, naar mange af vore Elever er med i det, der tilbydes.

Om hvad Eleverne selv yder gennem et fortræffeligt Arbejde i deres egen Forening „Erania“, fortælles andet Sted. I samme Forbindelse kan nævnes, at mange af Eleverne har været med enten i K. U. eller „Liberale Gymnasiaster“. Begge Foreninger har hver paa sin Vis og i godt kammeratligt Forhold gjort deres Indsats gennem Møder og Studiekredse i en fælles Stræben efter at skabe Forstaaelse for Demokratiet. Og naar et saadant Arbejde iøvrigt ikke gaar ud over Skolens Krav, kan man kun se med Sympati paa det. Ogsaa det er med til at give Eleverne en videre Horisont. Som et Bevis paa en i Ordets bogstveligste Forstand virkelig vaagen politisk Interesse kan det maaske nævnes, at Valgnatten var vist ingen i Seng før efter de sidste Resultater.

FESTERNE har været de sædvanlige, selv om de paa Grund af Forholdene hverken har haft det sædvanlige Program eller Omfang.

Elevmødet i Slutningen af August 1944 formede sig saaledes, at Foredraget blev holdt af forhenværende Lærer ved Skolen, nuværende Adjunkt i Næstved, *Frede Jørgensen* om de forskellige Temperamenter belyst gennem Eksempler fra Litteraturen. Derefter broget Underholdning efter bedste Mønstre ved gamle og nye Lærere og Elever. Søndag Fodbold- og Haandholdkampe. Om Eftermiddagen Foredrag af undertegnede ogsaa for Realskolens Elever i et Fællesmøde paa Højskolen. Emnet var en Belysning af Stormagternes Stilling gennem Tiderne til Spørgsmaalet om Nordens Samling. Om Aftenen bortfaldt som rimeligt var i 1944 Ballet. I Stedet sang, spillede og læste Skuespiller ved Det kgl. Teater *Albert Luther*.

For mig har Afslutningen af Elevmødet forøvrigt altid staaet som noget,

der ikke havde fundet sin endelige Form. Den øvrige Del af Mødet er udmærket med sin Blanding af Alvor og Skæmt. Men det har altid forekommet mig, som det hele løb saa underligt ud med Ballet. Dans var i og for sig godt nok, men man fik ingen rigtig samlet Afslutning. Man fik ikke sagt Tak for Besøget og Farvel og paa Gensyn. Men vi finder nok en god Form paa det engang.

Ved Elevmødet i 1945 var det undertegnede, der talte Lørdag Aften om Indtryk fra Grænseegnene, medens det var Forstander *Dolleris'* Tur til at tale Søndag Eftermiddag, om Digternes personlige Ansvar overfor de stærke Ord, de kan bruge i deres Digtning. Om Eftermiddagen gentog Kræfter fra Højskolen og Realskolen deres storartede og stemningsfulde Opførelse i Højskolehaven af Molbechs „Ambrosius“.

Efter Elevfesten er den næste Festlighed fra Skolens Side Komedien paa Hotellet for alle dem, Skolen i Aarets Løb er kommet i Berøring med paa den ene eller den anden Maade: diverse Kreditorer og Debitorer, Forældre, Leverandører og Haandværkere, Værter og mange andre. En festlig Aften op mod Jul. I 1944 omfattede den paa Grund af Forholdene kun et Skuespil, vel indstuderet ved Hr. *Nørreslet*, der fik *P. A. Rosenbergs* Lystspil „Kunstnere“ til at virke meget morsomt. Mange havde slidt i lang Tid for at more os. Vi gjorde det, og Blomster og Bifald lønnede Sliddet.

Juleafslutningen er maaske den hyggeligste af alle Festerne. Og helt stort skal Juletræet være. Det har vi lært. Ikke noget med smaa Juletræer paa Bordene. Nej, et helt stort med Hjerter og Kræmmerhuse af mange Farver. Julealen holdtes 1944 af Pastor *Gunnarsøe*, Gierslev. Bagefter var der som sædvanlig Konkurrencer, Skæmt og Lotteri om Rejsen hjem. Juleferien maatte iøvrigt forlænges otte Dage for at slippe udover Vanskelighederne med de ulyksalige Fægebilletter.

Nytaarsmodtagelsen former sig mere enkelt og kortvarigt. De fleste har jo paa det Tidspunkt en lang og besværlig Rejse bag sig. Undertegnede gav som sædvanlig paa den Aften en Oversigt over Aarets Begivenheder ude og hjemme og udtrykte de Ønsker, vi alle nærrede for det nye Aar.

Ved Aarets sidste Fest, til Afslutningen, talte undertegnede igen. Desuden debuterede den bortdragende Frk. *Sørensen* som Taler, sagde hun da. Men de^a var nu ikke til at mærke — at hun

Sprøjten kommer til den aarlige Skorstensbrand.

var Debutant altsaa. Desuden talte flere af Eleverne og Lærerne samt en af Forældrene.

DET DAGLIGE ARBEJDE. Efter Nytaar kommer den haardeste Arbejdstid, det lange Stræk med Tilløbet til Generalprøven paa Eksamen:

Eksamenslæsning?

Indstillingsprøverne for II. Klasse og for vise Fags Vedkommende ogsaa for I. Klasse. Da vi begyndte med disse Prøver, vakte de ikke udelt Begejstring. Og saadan set har vi Eksaminer og Mareidt nok. Nu tror jeg dog efterhaanden, at alle kan se, at trods Ulemperne er Fordelelene de største: man bliver scenevant under Eksamensforhold, faar Stoffet repeteret en

ekstra Gang og faar prøvet at skulle sammenfatte det. Skuffelser bringer det naturligvis altid for nogle, men hellere lide dem her end ved selve Eksamen. Vi kan roligt sige, at enhver, der har en rimelig Chance for at bestaa, bliver indstillet. Prøven svarer forsaavidt til Oprykningsprøven mellem II. og II. G. Den, der har bestaaet den, bliver ogsaa indstillet og er nogenlunde sikker paa at bestaa.

Og saa inden man ved et Ord af det, er Eksamenstiden der. Intet Hold har vist læst under saa vanskelige Kaar, ej heller holdt Eksamen under mere distraherende Omstændigheder. Der tænkes ikke alene paa det, at de skriftlige Prøver fandt Sted i en hundekold Sal. Men skrive tysk Stil 4. og 7. Maj, det var ikke let. Det var ikke saa meget tysk Grammatik som tysk Politik, Hovedet var fuldt af. Det var ikke mere end rimeligt, at særlige Hensyn blev taget ogsaa ved mundtlig Eksamen. Men det kneb at faa Lempelser. Vi savnede her de Aarskarakterer, der ved Eksamen kunde have traadt i Stedet for en Eksamination i et Fag saaledes som paa Gymnasierne. Den gennemgaaende Lettelse paa 10 pCt., vi fik, betød noget, men ikke lige saa meget. Vi syntes egentlig ikke, at vi med Hensyn til Lempelser blev behandlet helt paa lige Fod med Gymnasierne.

At Resultaterne for nogle Elevers Vedkommende ikke blev helt som ventet, var derfor ingen Overraskelse. Paa den anden Side klarede de daarligste

sig maaske noget bedre end ventet. Tiden mellem skriftlig og mundtlig Eksamen er i Almindelighed intet værd som Skoletid og var det i Aar i Særdeleshed ikke. Baade hos Lærere og Elever var Tankerne hos alt andet end Skolen. Men Eksamen meldte sig alligevel med sine ubønhørlige Krav, som alle honorerede ligesom i 1944. Og efter en lang Maanedes Spænding udløstes det hele ved Afslutningsfesten, eller rettere -festerne. Først om Aftenen Studenternes egen, som de efterhaanden er kommet ind paa at afslutte paa Skolen. Og det er de meget velkomne til fremdeles. Og saa næste Formiddag festlig Middag med Taler og Sang, gode Ønsker og Tagen Afsked. De „smaa“, der fra nu af skal være de store, er allerede sendt hjem et Par Dage i Forvejen.

Saa er Skoleaaret forbi. Selvom de enkelte Uger til Tider kan være lange og trælsomme nok, gaar Aaret dog i en Ruf. Eleverne rykker ud, Haandværkerne ind. Fra de gamle, der rejste, flyttes den øjeblikkelige Interesse over paa de nye, der melder sig, og som nu kræver ens Arbejdsindsats.

Sig nærmer Tiden —.

KRIGENS TRYK mærkedes paa mange Maader. Om specielle Oplevelser, f. Eks. af Anders Holm, fortælles andet Steds i denne Bog. Høngeggen maa dog siges at være sluppet meget billigt. I April—Juni 1940 var et tysk Morterbatteri indkvarteret i Byen. Paa selve Skolen 3 Mand og 16 Heste. Men derefter gik vi fri. Der var lange Tider, hvor vi ingen grønne Uniformer saa. Først i de sidste Maaneder trak det sammen. Holms forskellige Oplevelser var ogsaa spændende for de Kammerater og andre, der var mere eller mindre Medvidere.

Da en Maskinpistol med en Mand brasede ind i Stuen to Dage efter Holms Forsvinden, tænkte man . . . Nej, man naaede ikke at tænke noget, før de havde spurgt, om de maatte se Skolen. Det var de jo nødt til at faa at se, men ikke mere, end de direkte ønskede at se, og det daarligst mulige: den mindste Skolestue, de gamle „L. C.“er i Udhuset osv. Imedens steg Temperaturen i Centralfyret pludseligt, men letfokklarligt. Andre kastede bare Bladene fra sig sammenkrøllede uden at tænke nærmere over,

at de for Eksempel faldt lige ned bag Hælene paa den tyske Officer. „Saa skal De høre nærmere i Løbet af et Par Dage.“ De var spændende, men gik uden Besked.

Først en Maanedstid efter, i Slutningen af April, kom der igen en tysk Bil. Samme Historie, samme Rundtur. De anede ikke, at andre før dem havde set paa Lejlighed, og undersøgte kun de halve af Byens mange Skoler. Igen skulde vi høre nærmere. „Ja, det bliver nok Flygtninge.“ Og saa troede vi, at det, vi længe havde frygtet, var sket. Nu var det vores Tur til at „se paa Lejlighed“. Men hvor forøvrigt? Vilde ikke alle Skoler i Byen blive taget?

Men saa kom 4. Maj. Radioens „Spiseseddel“ Kl. 20,30 sagde ikke noget særligt. Saa lukkede vi igen, da det var midt i et Lærermøde. Men det varede jo ikke længe, inden vi, varskoet af en Elev, fik lukket op igen. Sikken en Aften. Efter den allerførste Ophidselse maatte man ud. Op og ned ad Gaderne vandrede den halve By. Gennem de nu ikke mere mørklagte Vinduer kunde man se den anden Halvdel og alle de rigtige Cigarer og den rigtige Kaffe. Ægte dansk. Efterhaanden fyldtes Læsestuen, ogsaa af vildfremmede Mennesker, og vi sang og sang af Højskolesangbogen og digtede Vers til Montgomerysangen. Alle de mange Følelser, der presede paa, skulde have Luft.

Næste Morgen vilde vi ud paa Kirkebakken og synge Morgensang. Hvor blev det en mærkelig Formiddag. Mange havde faaet samme Idé som vi. Da vi kom, lød der allerede Sang fra Kirken. Vi listede ind til Skolebørnene, der sad dér. Saa kom alle Højskolens Piger med deres Fane. Det blev til en ganske spontan Takkegudstjeneste. Da ogsaa en anden en blev sat til at sige noget, faldt det svært. Ikke fordi der ikke var nok, der vilde siges, nok af Følelser at give Udtryk. Der var snarere for mange. Det hele var endnu for ufatteligt. Man følte blot en uendelig Taknemmelighed og først efterhaanden en stigende Følelse af, hvordan et stort Tryk langsomt lettede. Ord følte fattige, men man forstod rent umiddelbart, hvorfor de gamle efter en vunden Sejr gik hen i Kirken og sang Te Deum. Det var, som Provst Holm sagde: den mærkeligste Gudstjeneste, han havde været med til. Uden forudgaaende Aftale, paa en Hverdag, var Kirken blevet fyldt.

Imedens var Smedene kommet, ogsaa med Fane, og Krans til Niels Boje Olsens Grav. Han faldt 29. August, men ved Begravelsen maatte Kammeraterne ikke komme med. Nu kom de. Et gribende Øjeblik. Og saa med Faner og Sang hjem gennem Byen, en broget sammensat Skare, der vist aldrig før eller siden slutter op i en saadan Samdrægtighed. Hos Vilh. Petersen og paa Højskolen var i Mellemtiden Frihedskæmperne „sprunget ud“, blandt dem ogsaa flere af vore egne. Vi andre naaede hjem til Kongens Tale, der ikke var det, der gjorde mindst Indtryk. „Det var en dejlig Dag“, sagde en af Eleverne med Taarer i Øjnene. Og det var det, men vi trængte ogsaa til disse Festdage.

Mere Jubel endnu, da vi i Slagelse nogle Dage efter saa de første Panservogne med Kolossalringe, Bøgeløv og smilende Tommyer rulle rask af Sted ad København til. I den anden Vejhalvdel traskede de grønne mod deres „Heimat“. Det var den sejrrige og den slagne Hær. Den sidste med Støvler eller Sko eller sletingenting paa Fødderne. De fleste sløve og trætte, men dog syngende i Vædekamp med Danskerne. Enkelte med upaaklagelig stram Officersholdning. Bagage paa Ryggen, i Haanden, paa Cykler, Barnevogne, Dukkevogne, Løbehjul eller Sækkevogne. For en enkelt Vedkommende indskrænkede Cyklen sig til en Sadel med en Kæp i. Det var dog altid en Slags Stol. Til Dagens Indtryk hørte ogsaa en engelsk Officers Begravelse paa Kirkegaarden. Et Vaadeskud under en Sejrsfest gav sit alvorlige Bidrag til Dagens Festjubel.

Den første Jeep i Høng.

Hovedindtrykket var dog Dage med Begejstring, der opvejede mange med Bekymring. For Bekymringer kunde der være nok af, selvom den værste, Usikkerheden, var lettet. Hvordan med Lysrationering, Brændselsknaphed, Kød mangel og for lidt Hjælp i Huset og for faa Værelser til Eleverne? Ja, det er altsammen gaaet. Vel har vi haft søvntigt Lys. Til Tider har vi frosset bravt. Slagteren og ikke min Kone har bestemt Menuen, Køkkenpersonalet har af og til maattet slide i det fra halv fem Morgen til eet Nat, saa de senere maatte gaa til Massage næsten allesammen. Vi har maattet lægge to Elever paa adskillige Værelser. Saalænge Krigen varede, affandt man sig dog med Vanskelighederne. De kunde jo ikke være anderledes. Efter femte Maj er Utaalmodigheden større efter Forbedringer. Men som sagt, alt har ordnet sig taaleligt. Skolen skylder at sige Eleverne en meget varm Tak for Forstaaelse af Vanskeligheder og Overbærenhed og Hjælpsomhed til daglig og ved ekstra Lejligheder. Hvor bliver det rart, naar alt igen trækker sig nogenlunde i Lave.

FREMTIDSPLANER. Hvad vi især ønsker os, er Lejlighed til at udvide og bygge. Havde vi bare faaet gjort det før Krigen, har vi tit tænkt, dog ikke efter Marts-April, hvor Beslaglæggelsen var lige op over. Havde vi haft store, flotte Lokaler, havde de været belagt med Flygtninge maaske endnu i Dag.

Alligevel ønsker vi stærkt en Udvidelse, saa alle Elever kan bo paa Skolen

i Enkeltmandsværelser, saa der er det nødvendige Antal Klasser og Særlokaler og endelig ordentlige Arbejds- og Boligforhold for Medhjælpere og Forstander. Kort sagt Udvidelse og Modernisering af det hele.

Arkitekt *Mindedal Rasmussen*, Ollerup, der har bygget Skolerne dér og adskillige andre, har lavet et tiltalende og praktisk Forslag til Udvidelse, men Materiale- og Prissituation har standset det til vor store Skuffelse. Vi mangler $\frac{3}{4}$ Million Kroner! Skolen skulde stadig have ligget, hvor den ligger. Efter hvad vi i Øjeblikket kan se, vil det blive for dyrt at flytte ud, selvom det nok kunde have sine Fordele at faa mere Have. I Annekset, Slagelsevej 10, bor der i Aar ingen Elever, Lærerfamilierne Eriksen og Nørreslet optager hver sin Etage.

Foreløbig har vi med Henblik paa et kommende Storbyggeri gjort nogle Forberedelser. Hjemmehaven er ved et Mageskifte med Fabrikant Christensen afrundet, saa Byggegrunden er skaffet til Veje. Og som Erstatning for den Have, der stort set vil blive optaget af Byggeri, er der købt en halv Tønde Land paa Engvej. Vi afventer eventuelle Tilskudslove til Byggeri, lapper og forbedrer imedens paa det gamle, Køkkenet f. Eks., og har maattet lægge Beslag paa saa mange Værelser i Byen som aldrig før. Med Besvær er det lykkedes at skaffe Plads til alle. De vanskelige Brændsels- og Lysforhold og den Overbelægning af Byens Værelser, der i Forvejen er, gør det ellers ikke let. Paa selve Skolen bor nu udelukkende Piger.

Muligvis maa Skolens Ejerforhold forandres for at faa Statstilskud til Byggeriet. Den skulde da paa en eller anden Maade gøres til en selvejende Institution. Det vil sikkert ogsaa i Længden give de mest stabile Forhold. Indtil videre maa vi se at klare os igennem paa bedste Maade med det givne. Endelig ved vi jo heller intet om, hvilket Elevtal, der vil blive det normale, naar den nuværende Højkonjunktur for Tilgang er forsvunden.

S LUTNINGEN PAA AARSKRØNIKEN skal være en Julehilsen og et Nytaarsønske til alle gamle Elever og Venner af Skolen, der faar dette i Hænde. Til alle, — dem, vi personligt kender, og dem, der er fra før vores Tid, ønskes

Glædelig Jul, Godt Nytaar og Tak for det gamle!

fra A. T. og J. H. MONRAD.

Fra „Erania“s Dagbog.

11. November 1944: *Diskussionsaften*. Emnet var: Troen paa Menneskenaturens Tilstrækkelighed eller Kristentro, belyst ud fra Goethes Livsanskuelse. Som Talere var averteret Provst *Holm*, Finderup, og cand. mag. *H. Jensen*, tidligere Lærer her paa Skolen; men da sidstnævnte meldte Af-

bud sent Fredag Aften, formaaedes Hr. *Nørreslet* og *Knud Jensen* til at træde i Stedet.

Hr. *Nørreslet* indledede med en kort Orientering om Goethe og hans Livsyn. Herefter gjorde *Knud Jensen* rede for Grundene til, at han var gaaet over til Goethes Livsanskuelse. Efter Provst *Holms* lange og velgennemtænkte Indlæg paabegyndtes Diskussionen.

18. November: *Broget Aften*. Takket være Formanden for „*Erania*“. *Reiner Bønløkke*, skabtes en ualmindelig vellykket Aften. Af Aftenens Numre skal fremhæves *Paul Robeson* (alias *Knud Jensen*), der sang „*Old, black Joe*“, *Mogens Jeppesen* og *Burgaards* vespillede Swingnumre og Hr. *Eriksens* Tankelæsningsapparat, hvis Afsløringer fremkaldte endeløse Ovationer.

11. December: *Generalforsamling*. „*Eranias*“ nye Bestyrelse kom til at bestaa af *Milholt* (Formand), *Vestergaard*, *Dueholm*, *Jeppesen* og *Ove Madsen*. Under Eventuelt fremkom *Hans Ove Jensen* med det udmærket Forslag, at der en Gang om Aaret skulde udsendes et Elevskrift, saa gamle Elever kunde følge Skolen og hinanden derigennem.

27. Januar: Efter Planen skulde stud. mag. *Erling Nielsen* fra Dansk-Nordisk Studenterforbund have holdt Foredrag. Men da denne meddelte Afbud i sidste Øjeblik, fik man i en Fart stablet en *broget Aften* paa Benene. Af Programmet fremhæves: Hr. *Nørreslets* Oplæsning af „*Før Cannae*“, *Fie* og *Maus* Musikunderholdning (Klaver, Violin) og Boksekampen mellem *Rivalerne Ørbæk* og *Kjeldsen*.

3. Februar: *Filmsaften*. „Operatør“ *Vestergaard* fremviste en Række Smalfilms af meget forskellig Art. Det var en passende Blanding af Kultur- og Underholdningsfilms, af hvilke den sidste Slags syntes at blive fulgt med størst Interesse. Aftenens Clou naaedes ved Fremvisningen af en Gøg og Gokke-Film i to Afdelinger og to Mickey Mouse Films.

17. Februar: *Diskussion* over Emnet „Gymnasieskolen“. Efter en lille Forsinkelse — der skyldtes Fru *Monrads* Nedkomst med en Datter — indfandt Indlederen, Hr. *Monrad* sig. I Tilslutning til Foredraget udveksledes nogle supplerende Bemærkninger.

3. Marts: „*Eranias*“ *Foraarsbal*.. Bar, glimrende Stemning, glimrende Orkester („*Erania*“s Protokolfører paapeger specielt, at vi havde været heldige at faa et billigt Orkester: 220 Kr., jeg kan ikke afgøre, om det er ment ironisk).

10. Marts afholdtes der *Generalforsamling*. Den nye Bestyrelse kom til at se saaledes ud: *Boye Jensen* (Formand), *Ove Madsen*, *Dueholm*, *Bønløkke* og *Ørbæk*. Under Eventuelt fremkom der nogle Lovændringsforslag, men alle blev de øjeblikkeligt forkastet, da det vilde medføre en Merudgift ved Trykning af nye Love. Herefter talte Hr. *Eriksen* om det ham paalagte Arbejde med at oprette en Elevforening med Aarsskrift.

14. April: *Studentersangaften*, der var arrangeret af Hr. *Eriksen*. I denne Anledning havde „*Erania*“ anskaffet sig 35 Eksemplarer af *Studentersang-*

hogen. Den musikalske Ledsagelse var lagt i Hænderne paa Hr. *Nørreslet* og *Buurgaard*. Ind imellem Studenterviserne var der forskellig Underholdning. Hr. Eriksen og *Skar* sang et Par Gluntar. Herefter holdtes der syv improviserede Taler, hvor især Hr. *Nørreslet* brillerede ved at give en Forklaring paa „Fodsvedens Indvirkning paa Holbergs Digting“. Inden Fortsættelsen af det egentlige Program sang Trioen *Eriksen, Palleesen, Skar* en Hyldest til en af de kvindelige Elever.

21. April læste Forstander *Nissen*, Antvorskov Højskole, „Excellensen“ af *Bertil Malmberg*. Den udmærkede Oplæsning, selve Skuespillet og — sikkert ikke mindst den Omstændighed, at det var illegalt, bidrog altsammen til, at det blev en udmærket Aften.

6. Juni: Jaa et Bestyrelsesmøde vedtoges det, at der skulde oprettes et Skoleblad. Det hidtidige Blad „*Skærsilden*“ skal ikke udgaa, men faar sin egen Side i det nye Blad „*Rostra*“, som udkommer den første i hver Maa-
ned („*Rostra*“ er Navnet paa Folkets Talerstol i Forum Romanum). Til Chefredaktør udnævntes *Bønløkke*, Medredaktør *Skar*, Skærsildsredaktør *Johan* og Medarbejdere *Thomas Andersen* og *Grinder*.

1. September udkom det første Nummer af „*Rostra*“. Samme Aften *blan-*
det Underholdning. Af Numrene kan fremhæves Nr. *Nørreslets* Oplæsning, Vikar, stud. mag. Hr. *Karlsens* musikalske Underholdning paa Klaveret, den fænomenale Troldmand og Tryllekunstner *Samson* og endelig en „Hvem-
ved-hvad“-Konkurrence, i hvilken (selvfølgelig) IIs vandt.

8. September afholdtes „*Erania's 25 Aars Jubilæum* under beskedne For-
mer. Formanden, *Boye Jensen*, holdt en Tale om „*Erania's* Berettigelse og dens Forhold i Dag. Hr. *Monrad* fortalte om „*Erania*“ i Bølgedal og Bøl-
getop. En tidligere Formand i „*Erania*“ fortalte nogle Træk fra Livet paa Skolen i hans Tid til Forsamlingens store Jubel. Efter at Fru *Nørreslet* havde læst et Par Digte af Tove Ditlevsen, sluttede man Festen med en Svingom.

22. September: *Fælleslæsning* af Kaj Munks historiske Drama „*Cant*“ instrueret af den aldrig svigtende Hr. *Nørreslet*. Den musikalske Bearbej-
kelse var foretaget af *Kousgaard* og *Ove Pyndt Hansen*. Mange af Skue-
spillerne (Oplæserne) skilte sig overordentlig nydeligt fra den ikke lette
Opgave.

29. September holdt Lektor *Nordahl Svendsen* fra Sorø Akademi Fore-
drag om Atombomben. Foredraget ledsagedes af Lysbilleder. Efter Kaffen
underholdt *Ove Pyndt Hansen* og Hr. *Karlsen* en Times Tid paa Harmonika
og Klaver.

6. Oktober: Ordinær *Generalforsamling*. Af de to opstillede Formands-
kandidater valgtes med langt Overtal *Helge Refslund*. Den øvrige Besty-
relse blev: *Bønløkke, Thomas Andersen, Mogens Sandbjerg* og *Grethe Ja-*
cobsen. Under Punkt Eventuelt vedtoges det, at „*Erania*“ blev Medlem af
Brugsforeningen, saaledes at Procenterne skulde tilfalde Elevforeningen.

27. Oktober afholdt vi vor *private Valgften*. Først talte Indledere fra de fire Partier: Venstre, *Boye*; Radikal Venstre, *Johan*; Konservative, *Helge Refslund* og Kommunisterne, *H. P. Nielsen*. Kort efter den hemmelige Afstemning blev Resultatet bekendtgjort. Venstre havde faaet 31 Stemmer, Konservative 22, Kommunisterne 4, Retsforbundet 4, Dansk Samling 3 og Socialdemokratiet 2.

— — —
Ja, saa er vi allerede ved November igen, og hvad der vil finde Sted i det kommende Aar, vil I kunne læse i Aarsskriftet næste Jul. Det er en udelte Mening, at „Erania“ er inde i en Blomstringsperiode. Lad os haabe, at der stadig vil være friske Kræfter til at bevare Foreningens Livskraft ind i Fremtiden.
 P. SKOV.

Redaktionen har bedt mig fortælle lidt om „Erania“s Status i Jubilæums-aaret — og jeg gør det med Glæde.

Som det vel er mange bekendt, blev Foreningen, efter at have været opløst et Aars Tid, reorganiseret i Foraaret 1944. Takket være dette Initiativ og takket være „Erania“-Formanden Asger Milholts dygtige Ledelse arbejdede Foreningen sig derefter op af det Dødvande, den var kommet i — saa den i Dag staar som en Faktor i Skolens Liv, en virksom Forening med alle Skolens Elever som Medlemmer og interesserede Medarbejdere.

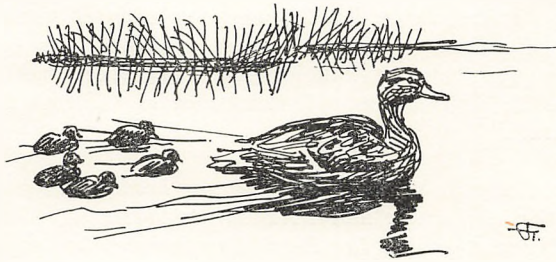
Forholdet mellem Foreningen og Skolen er det bedst mulige. En Ordensmester, taget af Bestyrelsens Midte, sørger for Ordenens Opretholdelse, og saavel han som den øvrige Bestyrelse har hidtil nydt Forstanderens fulde Tillid. Ordensmester-Systemet har vist sig fuldt tilfredsstillende, og Tonen og Ordenen Eleverne imellem er saa god, som ønskes kan.

I indeværende Termin — fra Oktoberferien til Juleferien — lægger „Erania“ Beslag paa tre Lørdagftener om Maanedens og forsøger i dem dels at underholde Eleverne, dels at give dem positivt Udbytte.

Forøvrigt gaar Foreningens Liv, som det vel altid har gjort. Som Formand maa jeg stadig bruge meget af min Tid til at fortælle Eleverne, at de ikke blot bør være nydende, men ogsaa ydende Medlemmer. Det kan ofte være lidt svært at overbevise de enkelte Elever om deres eget Værd og Evner — Jagten efter de skjulte Talenter er noget af en Jobspost. Men Deltagelsen i og Interessen for „Erania“s Aftener har hidtil været stor og opmuntrende.

Det er Bestyrelsens Haab, at det maa lykkes at holde „Erania“s nuværende Stade — eventuelt at hæve det endnu en Tand, saa kommende Høng-Generationer kan have et solidt Grundlag at bygge paa.

Helge Refslund.
 Formand for „Erania“.

Den ny Forening.

VED ERANIAS GENERALFORSAMLING i December 1944 blev der fra nogle af dette Aars Studenter gennem Bestyrelsen foreslaet, at gamle Elever skulde kunne blive passive Medlemmer af Erania for paa denne Maade at vedligeholde Forbindelsen med Foreningen og Skolen. Forslaget vandt almindelig Tilslutning, og det blev vedtaget, at Bestyrelsen i Begyndelsen af det nye Aar skulde nedsætte et Udvalg, som inden næste Generalforsamling (i April) skulde udarbejde de nødvendige Forslag til Lovændringer m. m. Udvalget kom til at bestaa af daværende stud. art. *Asger Milholt*, stud. art. *Ove Jensen* og undertegnede.

Som alle andre Udvalg udførte dette nu et energisk Arbejde og kom efterhaanden til det Resultat, at det eneste rigtige var, at de gamle Elever havde deres egen Forening. Dermed skiftede Udvalgets Arbejde fuldstændig Karakter. Med Planerne om et Aarsskrift, som det naturlige Bindeled mellem Fortid og Nutid, blev det Spørgsmaal som: Redaktionen af dette, Foreningens Økonomi og Formandsemne, der traadte i Forgrunden.

Som Forbillede for den paatænkte Forening tog vi ganske naturligt Elevforeningen for Høng Realskole og Eksamenskursus. Det blev besluttet, at vi skulde udsende en Skrivelse til alle gamle Elever fra Høng Studenterkursus, fra 1921 til 1944. Vi modtog mange Beviser for, at det Initiativ, som her var blevet taget, var Udtryk for Tanker, som mange havde drøftet under Samtaler med gamle Kammerater.

Det var Udvalget bekendt, at der tidligere havde eksisteret et Høng-Samfund. Det mærkelige var imidlertid sket, at samtidigt med, at Udvalgets Forarbejder begyndte, havde man i København søgt at genrejse det gamle Høng-Samfund ved nogle Sammenkomster ude hos Fru *Ingeborg Munk*. Ved Efterretningen herom var i Virkeligheden en helt ny Situation skabt; thi hermed forelaa en Sammenslutning, ved Hjælp af hvilken det var muligt at slaa Bro mellem Fortid og Nutid.

Paa Grund af Eksamenstravlhed indtraf der nu en Standsning i Forarbejdet, saaledes at den omtalte Skrivelse til alle gamle Elever først blev

udsendt i Begyndelsen af Sommerferien. Der blev udsendt ca. 500 Skrivelser, og vi fik Svar fra ca. 100, hvilket maa betragtes som særdeles tilfredsstillende.

Den stiftende Generalforsamling fandt Sted ved Elevmødet Lørdag den 25. August 1945. De besværlige Trafikforhold gjorde det overordentligt vanskeligt, især for de ældre Aargange, at komme til Stede, men alligevel var ca. 30 tidligere Elever mødt frem. Redaktionssekretær *Hans Bagge*, Slagelse, blev valgt til Dirigent. Paa Udvalgets Vegne aflagde jeg Beretning om dettes Arbejde. Derefter oplæstes det udarbejdede Forslag til Love, som derefter behandledes Paragraf for Paragraf.

Den største Diskussion opstod om Foreningens Navn. Idet, som angivet i Indledningen til denne Beretning, Initiativet var udgaaet fra *Erانيا*, var der hos mange et Ønske om at kalde Foreningen for *Erانيا-Samfundet*. Med stor Styrke blev det fra andre hævdet, at dette Navn var for lidet omfattende, og at man derfor skulde bibeholde det gamle Navn: *Høng-Samfundet*. I Forsamlingen var der praktisk taget lige mange Tilhængere til de to Forslag, og paa Hr. *Monrads* Forslag blev der derefter Enighed om Navnet: *Høng-Samfundet „Erانيا“*, et Navn, der paa en fortræffelig Maade forener de to Ønsker.

Til Medlemmer af Bestyrelsen valgtes: *Hans Bagge* (1931), Fuldmægtig *Erling Petersen* (1931), Adjunkt *Torsten Jørgensen* (1933), stud. teol. *Thorvald Nielsen* (1943), cand. mag. *Esman Eriksen* (nuv. Lærer); Suppleanter blev *Asger Møhlhøjt* (1945) og Fuldmægtig *Erik Larsen* (1927); til Revisorer valgtes Adjunkt *P. Frimann Jensen* (1931) og Bankassistent *Dan Larsen* (1944).

Ved et Bestyrelsesmøde Onsdag den 29. August konstituerede Bestyrelsen sig med Bagge som Formand, Thorvald Nielsen som Næstformand, Erling Petersen som Kasserer og Esman Eriksen som Sekretær.

Esman Eriksen.

Til ovenstaaende vil jeg gerne føje, at Foreningen allerede ved sin første Sammenkomst 13. Oktober i København havde den Glæde at se mange Medlemmer.

Vi haaber, at det ogsaa vil blive Tilfældet i Fremtiden, men dertil kræves ethvert Medlems gode Hjælp.

Læs Fortegnelsen i Aarsskriftet igennem og se, hvem af dine Kammerater, som mangler!

Giv vedkommende en Opfordring til at melde sig ind!

Husk, at ethvert nyt Medlem forøger Foreningens Muligheder. Jo flere Medlemmer, des bedre Aarsskrifter, des bedre Service paa alle Felter.

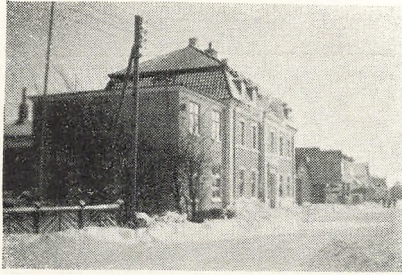
Vor Forening er endnu ung og fattig, ja, gældbunden. Ledige Penge vil

faa en nyttig Anvendelse hos os. Kontingentet er kun 4 Kr. aarlig, men det er tilladt at give mere.

Ja, dette var i al Jævnhed Bestyrelsens „Programerklæring“. Vi haaber, at den vil blive vel modtaget, og sender gennem dette vort første Aarskrift alle gamle og nuværende Elever og Lærere en venlig Hilsen i Haabet om et godt Samarbejde iremover mellem Bestyrelse og Medlemmer og mellem disse og Skolen.

P. B. V.

Hans Bagge.

Love for Høng-Samfundet „Erانيا“.

§ 1. Medlemmer af Høng-Samfundet „Erانيا“ kan enhver blive, der som Elev har været, eller som Lærer har været eller er knyttet til Høng Studenterkursus.

Bestyrelsen kan undtagelsesvis optage Medlemmer, som ikke opfylder disse Betingelser, naar særlige Forhold knytter dem til Skolen.

§ 2. Foreningens Formaal er at bevare Sammenholdet mellem dens Medlemmer og at vedligeholde Forbindelsen med og Interessen for Skolen. Dette søges opnaaet ved:

- a. at afholde Sammenkomster enten i Høng, København eller andre Steder, hvor der er Mulighed derfor.
- b. at udsende et Aarskrift (se § 16).
- c. at søge oprettet et Fond til Støtte for trængende Elever, Flidspræmier, Haandbibliotek og lign.

§ 3. Medlemskontingentet, der samtidig er Betaling for Aarsskriftet (jfr. § 16), fastsættes af Generalforsamlingen. Bestyrelsen kan, naar særlige Forhold taler derfor, fritage Medlemmer for at betale Kontingent for et bestemt Tidsrum eller for bestandigt.

§ 4. Har et Medlem i to Aar undladt at betale Medlemsbidrag, betragtes han som udtraadt af Foreningen og kan kun blive Medlem paany, naar han betaler Restancen for disse to Aar; dog kan Bestyrelsen i Henh. til § 3 eftergive Restancen.

Generalforsamlingen.

§ 5. Ordinær Generalforsamling og Aarsmøde afholdes i Almindelighed den sidste Lørdag/Søndag i August Maaned i Høng. Indvarsling med Meddelelse om Dagsorden og saavidt muligt Program for Aarsmødet sker med mindst 14 Dages Varsel ved Udsendelse af Brevkort til hvert Medlem. Forslag fra Medlemmer maa, for at blive behandlet paa den ordinære Generalforsamling, være indsendt skriftligt til Bestyrelsen inden den 1. August.

§ 6. Den ordinære Generalforsamling skal behandle a) Bestyrelsens Beretning om Arbejdet i det forløbne Aar, b) Foreningens Regnskab, som i revideret Stand fremlægges til Godkendelse, c) Valg af Bestyrelsesmedlemmer (jfr. § 10) og to Suppleanter, d) Valg af Revisor og Revisorsuppleant (jfr. § 14).

§ 7. Ekstraordinære Generalforsamlinger, der indvarsles og bekendtgøres paa samme Maade som en ordinær Generalforsamling, kan finde Sted efter Bestyrelsens eller en Generalforsamlings Beslutning eller efter skriftligt Forlangende af mindst 25 Medlemmer, som skal angive Hensigten med en saadan Generalforsamlings Afholdelse. En Generalforsamling, der saaledes er begæret afholdt, skal afholdes senest i den paa Begæringens Indsendelse følgende Maaned.

§ 8. Generalforsamlingen, der er Foreningens øverste Myndighed, ledes af en af denne valgt Dirigent. Dirigenten afgør alle Spørgsmaal vedr. Sagernes Behandlingsmaade og Stemmeafgivningen, forsaavidt han ikke finder Anledning til at henvise Spørgsmaalene til Generalforsamlingen. Om det paa Generalforsamlingen passerede indføres en Beretning i Foreningens Protokol, hvis Rigtighed Dirigenten bekræfter ved sin Underskrift.

§ 9. Forslag om Forandringer i Foreningens Love eller dens Opløsning kan ikke vedtages endeligt paa en enkelt Generalforsamling, men skal efter at være behandlet og vedtaget med alm. Stemmeflertal paa en saadan, fremlægges paa en ny Generalforsamling, der vil være at indkalde senest i den paafølgende Maaned. Paa denne kan da ikke tilstedeværende Medlemmer stemme ved skriftlig Fuldmagt til et andet Medlem. Paa denne sidste Generalforsamling kræves to Trediedele af de afgivne Stemmer til Forslagets Vedtagelse, forsaavidt dette gaar ud paa Foreningens Ophævelse. Ved Lovændringer kan dog den næste ordinære Generalforsamling træde i Stedet for den ekstraordinære.

Bestyrelsen.

§ 10. Bestyrelsen bestaar af 7 Medlemmer; nemlig af Forstanderen og Erantias Formand, som er fødte Medlemmer, samt 5 valgt af Generalforsamlingen. Af disse vælges mindst een blandt Elever fra før 1939. Valget gælder for to Aar, dog saaledes at der første Gang — efter eet Aars Forløb — afgaar to Medlemmer, der udpeges ved Lodtrækning. Genvalg kan finde Sted.

§ 11. Bestyrelsen leder Foreningens Virksomhed og vælger af sin Midte en Formand, Næstformand, Sekretær og Kasserer, og afgør selv hvorledes den vil fordele Forretninger mellem sig.

§ 12. Bestyrelsesmedlemmerne er ulønnede, men Rejsseudgifter kan, efter Bestyrelsens Skøn godtgøres.

Regnskab og Revision.

§ 13. Regnskabsaaret gaar fra 1. Juli til 30. Juni.

§ 14. Paa den ordinære Generalforsamling vælges to Revisorer og een Revisorsuppleant.

§ 15. Regnskaberne skal inden 1. August af Kassereren være afgivet til Revisorerne, som senest 14 Dage derefter skal tilbagesende Regnskabet i revideret Stand.

Aarsskriftet.

§ 16. Aarsskriftet, der udsendes hvert Aar henimod Jul, redigeres af Forstanderen i Samarbejde med et Redaktionsudvalg, der bestaar af indtil tre Medlemmer, hvoraf een er en Elev, der især tager sig af Eraniastoffet. Medlemmer udpeges af henholdsvis Erantias og Søng-Samfundet „Erania“s Bestyrelse.

Medlemsliste for Høng-Samfundet „Erانيا“.

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 3, Kbh. V. (Æresmedlem.)
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

Lærere:

Adjunkt P. Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg.
Adjunkt Frk. T. Galatius Jensen, Østersøgede 96, 1. Sal, Kbh. Ø.
Cand. mag. Frede Jørgensen, Ved Svingelen 4, Næstved.
Cand. mag. Frk. I Sørensen, Lyngvigvej 5, Vanløse.
Cand. mag. Esman Eriksen, Slagelsevej 10, Høng.
Cand. mag. Paul Nørreslet, Slagelsevej 10, Høng.
Cand. mag. Frk. Ellen Pihl, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Peter Ingwersen, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Inge Humlum, Høng Studenterkursus, Høng.

Elever:

- 1921 Læge Ejnar Larsen, Søllested, Lolland.
- 1922 Sygehuslæge Alfred Fly, Kerteminde.
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25 a, Hell.
Lærer, cand. jur. Julius Lavrsen, Skovsvinget 4, Middelfart.
Læge P. Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted, Morsø.
- 1923 Adjunkt N. Å. Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Fyn.
Enkefru Paula Schibbye, f. Nielsen, p. T. Brørup (Læge Johs. Petersen).
- 1924 Amtslæge, Dr. med. Jakob Jakobsen, Vejle.
Hr. Knud Dahl Jensen, Aale, Aale St., Jylland.
Ekspeditionssekretær Kaj Larsen, Ane Katrinesvej 20, Kbh. F.
Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Trunnevangen 5, Charlottenlund.
Læge Johs. Petersen, Brørup.
- 1925 Inspektør, cand. mag. Erik Halager, Sædding, Esbjerg.
Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
- 1926 Lærer Niels Bergstedt, Sønderød, Ruds Vedby.
Bibliotekar Mine Islev, Marselis Boulevard 119, Aarhus.
Lærerinde, cand. mag. Ida M. Jensen, Realskolen, Haverslev pr. Arden.
Fru Else Lund, f. Nordgaard, Hurup, Thy.
Civilingeniør Ejner Lykke, Teglværksgade 3, 2. Sal, Kbh. Ø.

- 1927 Fru Dr. med. Marna Bruun Brøste, f. Bruun, Skovhuset, Hørsholm. Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou Hansen, Maribo. Fuldmægtig, cand. act. Erik Larsen, Aadalsvej 65, 2. Sal, Kbh. F. Civilingeniør Johs. Rovsing, Vedstedvej 5, Valby.
- 1928 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Henne pr. Varde. Dyr læge Th. Møller Jensen, Odder. Kommunalærer Sv. Aage Jensen, Slagelsevej 50 D, Kalundborg. Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse. Massøse Birthe Villumsen, Fuggaardsgade 2, Kbh. V.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, Hostrupshave 1, 5. Sal, Kbh. F. Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors. Civilingeniør Th. Christensen, Vigerslevvej 41, Valby. Inspektør O. Møller Christiansen, Bøgevang 25, Virum, Lyngby. Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Asaa, Vendsyssel. Civilingeniør Aksel Knudsen, Fjenneslevvej 24, Brønshøj. Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overg. o. Vandet, Kbh. K.
- 1930 Tandlerne, Fru Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugaard, Skovvej 46 I, 2. Sal, Aarhus. Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, Peter Bangsvej 242, Kbh. Vb. Politifuldmægtig M. J. Lund, Toflund. Sekretær, cand. polit. Henning Normann, Borgerskrivervej 9, København N.V. Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als. Ingeniør E. Bech Sørensen, Ø. Søgade 108, 2. Sal, Kbh. Ø. Dyr læge Th. Sørensen, Sindal. Sekretær, cand. jur. Tyge Sørensen, Aalekistevej 76, 3. Sal, Kbh. Va. Fuldmægtig, cand. jur. Dagmar Simonsen, Ved Volden 12, Kbh. K.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, Sorø Amtstidende, Slagelse. Adjunkt P. Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg. Dyr læge Poul Toftegaard Jensen, Hasting. Civilingeniør Orla Jørgensen, Hollændervej 14, Kbh. F. Arkitekt Helge Nørvig, Drosselvej 80, Kbh. F. Fag- og Handelsfaglærer A. Mohr Lolk, Vanløse Allé 37, Kbh. F. Fuldmægtig, cand. polit. Erling Petersen, Aabakkevej 48, 1. Sal, København F.
- 1932 Forsikringsm. Henry Bisgaard, Artillerivej 2, Kbh. S. Fru Gerda Gernaa, f. Kjer, Buddingevej 31 A, Lyngby. Sekretær, cand. polit. Chr. Johansen, Flakholmen 25, Vanløse. Civilingeniør Henry Klostergaard, Upsalagade 5, Kbh. Ø. Adjunkt Kaj Lundby, Aabakkevej 54, 2. Sal, Kbh. F. Konstruktor Frederico Mathiasen, Amagerbrogade 6, Kbh. S. Adjunkt Tage Thoft, Spangsberggade 29, Esbjerg.
- 1933 Sygeplejerske Margrete Haugaard, Ringstedgade 4, 2. Sal, Kbh. Ø. Landinspektør Kjeld Jørgensen, Raadhustorvet 3, Aarhus. Kommunalærer Bent Jørgensen, Kildeløbet 19, Brønshøj. Adjunkt Torsten Jørgensen, Nylandsvej 83, Kbh. F. Journalist Kr. Hesselager Krestensen, Jens Baggesensgade 50, Aarhus. Sekretær, cand. jur. Marie Mouritsen, Næstvedgade 28, Kbh. Ø. Civilingeniør Karsten Munk, Ove Geddesgade 4, Aarhus. Cand. act. Else Nielsen, Jens Munksgade 14, Kbh. Ø. Civilingeniør N. Hvidtfeldt Rasmussen, Høyensgade 36, Kbh. Ø.

- Pastor Halvdan Knudsen, Vejle.
Sekretær, cand. polit. David Munck, Vognmandsmarken 16, Kbh. Ø.
- 1934 Sekretær, cand. polit. Thomas Rørdam, Nørrevoldgade 20, 3. Sal, Kbh. K.
Sekretær, cand. jur. Margrete Smidt, Torvegade 49, Kbh. S.
- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Dalum Apotek, Dalum pr. Odense.
Fru Lise Haslund, f. ? , Vagnersvej 4, Kbh. V.
Arkitekt Ole Haslund, Vagnersvej 4, Kbh. V.
Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Nürnberggade 6, 3. Sal, Kbh. S.
Organist Anders Jørgensen, Bellahøjvej 125, Kbh. F.
Stud. polit. Ebbe Munk, H. C. Ørstedsvej 46, 2. Sal, Kbh. F.
Kommunelærer Gunnar Nielsen, Jernbanevej 23, Holbæk.
Stud. jur. Karl Nielsen, Julius Thomsensgade 18, Kbh. F.
Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langaa.
Læge Preben Bender Petersen, Møntergade 8, 2. Sal, Kbh. K. (Efter 1. Januar 1946 Amtssygehuset, Horsens).
- 1936 Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Florensvej 6, 2. Sal tv., Kbh. S.
Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Bianco Lunes Allé 9, 2. Sal Kbh. V.
Disponert Ahrent P. W. Hertel, Kildevænget 2, Næstved.
Læge Hans Aage Nielsen, Aagaarden 6, 2. Sal St., Kirkestræde, Randers.
Stud. mag. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
Lærer Orla Juel Petersen, Vesterby, Fejø.
- 1937 Redaktionssekretær Vagn Fredens, „Sorø Amtstidende, Slagelse.
Stud. theol. Ejvind Laursen Vig, Stilledal 35, St. th., Kbh. Va.
Sygeplejerske Inger Hork, Jacob Erlandsens Gade 11, St. tv., Kbh. Ø.
Bankassistent Knud Lorentzen, Adelgade 2, 2. Sal, Randers.
- 1938 Civilingeniør Evald Black, Sct. Nicolajvej 20, St., Kbh. V.
Forstkandidat B. Højer Jensen, Høttentorp pr. Haslev.
Sekretær, cand. jur. Erik Munch Thye, Apollavej 22 C, Vanløse.
- 1939 Stud. theol. Orla Christensen, Studentergaarden, Tagensvej, Kbh. N.
Hr. Svend Hansen, Thorvaldsensvej 57, St., Kbh. V.
Civilingeniør A. O. Haugaard, p. T. Kjerte pr. Aarup.
Brygmester Peter Harmann, Aaboutevarden 3, 2. Sal th., Kbh. V.
Hr. Jørgen Molt Ipsen, Hirsholmene, Frederikshavn.
Stud. theol. Erik Rasmussen, Lybæksgade 8 B, 2. Sal, Kbh. S.
- 1941 Frk. Agnete Andersen, Ankerhus, Sorø.
Frk. Lis Castberg, Livjærggade 13, Kbh. Ø.
Stud. polyt. Jens Johan Jensen, Livjærggade 32, 2. Sal, Kbh. Ø.
Stud. jur. Arne Holst-Hansen, p. T. Enghavegaard, Brem pr. Rødding.
Landbrugsstuderende Hans Larsen, Frederiksborgvej, Roskilde.
Kontorist Karen Randing, Lauravej 28, 2. Sal, Valby.
Lærer Palle Skov-Petersen, Ejner Holbølls Vej 7, Charlottenlund.
Prokurist Byrge Trolle Sørensen, A/S Korsør Købmandsgaard.
- 1942 Stud. med. vetr. Herluf Bendtsen, Frederiksberg Allé 63, 3. Sal th., Kbh. F.

- Landmand Ib Herman Breitenstein, Pollerup, Stege.
 Stud. med. Jørgen Bundgaard, Lautrupgaard, Skovlunde.
 Stud. theol. Gerner Christensen, Holsteinsgade 9, 1. Sal th., Kbh. Ø.
 Maskinlærling Sv. Clement Christensen, Lundevej 71, Kalundborg.
 Stud. polyt. Poul Gert Christoffersen, Jerslev Forskole.
 Stud. med. vetr. Kaj Dyhr, Hørsholmsgade 22 A, 2. Sal, Kbh. N.
 Stud. med. vetr. Aage Hansen, Hudevad, Aarslev, Fyn.
 Stud. pharm. Aage Ove Joensen, Rudkøbing Apotek, Rudkøbing.
 Løjtnant Bent Kirkegaard, 4/I Batt., Høvelte.
 Trafikassistent H. J. Søltøft, Gammeltoftegade 10, St., Kbh. K.
 Stud. med. vetr. Højriis Sørensen, Kollegiet, Hostrupsvej 20, Kbh. V.
 1943 Stud. med. vetr. Regnar Aagaard, Steenvinkelvej 3, 5. Sal th., Kbh. V.
 Stud. polyt. Flemming Rønholt Hansen, Johnstrups Allé 2, 2. Sal, Kbh. V.
 Seminarieelev Elisabeth Hecht, Vordingborg.
 Hr. Torben Høyer, Livjærgade 13, Kbh. Ø.
 Stud. jur. Egon Larsen, St. Kanikestræde 18, 1. Sal, Kbh. K.
 Stud. arch. Henning Gøbel Larsen, Breininge Skole, Eskebjerg.
 Stud. med. Aage Larsen, Engtoftevej 2, 1. Sal, Kbh. V.
 Stud. med. Erik Ledstrup, Ll. Farimagsgade 8, 1. Sal tv., Kbh. Ø.
 Stud. theol. Thorvald Nielsen, Bogensegade 5, 1. Sal tv., Kbh. Ø.
 Laboratorieassistent Annelise Nielsen, Aaboulevard 11, 2. Sal, Kbh. V.
 Discipel Inge Holst Pedersen, Vedbygaard, Ruds Vedby.
 Korrespondent Anton Petersen, Sølvgade 96, 3. Sal th., Kbh. K.
 Stud. jur. Kaj Plejdrup, Høng Mejeri, Høng.
 Stud. med. Oluf Eising Søbye, Aaboulevard 3, 4. Sal, Kbh. V.
 Stud. med. Harry Sørensen, Præsteskov pr. Skellebjerg.
 Højskolelærer Knud Verner Thygesen, Høng Husmandsskole.
 1944 Stud. med. Ingrid Bruun, Sortedamsdosereringen 25, 3. Sal, Kbh. N.
 Hr. Sv. Aage Brander, Holtegade 6, 1. Sal, Kbh. N.
 Stud. jur. Karen Gyldenkerne, Dragen, Lejre.
 Bankassistent Dan O. Larsen, Svallerup Skole pr. Kalundborg.
 Bankassistent Poul Chr. Larsen, „Toftegaard“, Bjærg pr. St. Fuglede.
 Stud. odont. Flemming Linde, Vennemindevej 28, 2. Sal, Kbh. Ø.
 Kontorist Peter Næsvang, Akasievej 5, Slagelse.
 Maskinlærling Flemming Petersen, Nørup pr. Bredsted.
 Stud. polyt. Arne Rasmussen, Steenvinkelvej 4, Kbh. V.
 Stud. polyt. F. Schultz, Øresundsgade 91, 2. Sal, Kbh. Ø.
 Stud. odont. Niels Hedager Sørensen, Bechs Hotel, Tarm.
 1945 Stud. med. Aase Andersen, Buevej 3, Hillerød.
 Frk. Annegrethe Balslev, Tryden, Gelsted, Fyn.
 Stud. polit. Leon Buch, Ole Suhrsgade 8, 4. Sal, Kbh. K.
 Stud. jur. Aage Berg Christensen, Viktoriagade 5, 2. Sal, Kbh. V.
 Stud. odont. Bent Christensen, c/o Skomager Petersen, Høng.
 Stud. med. Jørgen Aagaard Hansen, Adr. Statsskovfoged Hansen, Store Dyrehave, Hillerød.
 Stud. art. Ellen Hansen, Aalekær, Gørlev.
 Stud. med. vetr. Anders Holm, Andelsmejeriet Vejen.
 Stud. jur. Hans Ove Jensen, Østrupgaard, Horserød pr. Hornbæk.
 Stud. jur. Knud Jensen, Nørresøgade 23, 1. Sal, Kbh. K.
 Stud. jur. Henning K. Kristensen, Godthaabsvænget 14, 3. Sal, København F.
 Landbrugsstuderende Jørgen Aksel Kristensen, Sydsjællands Landbrugsskole, Lundby.

- Stud. jur. Mouritz D. Kjeldsen, Borthigsgade 5, 1. Sal, Kbh. O.
Stud. polyt. Asger Milholt, Jerslev.
Stud. jur. Jens Buurgaard Nielsen, Gierslev, Høng.
Stud. jur. Ida Else Margrethe Olsen, Tjørnelunde, Høng.
Stud. med. Jørgen Engberg Pallesen, Aabybro.
Seminarielev Frede Holm Petersen, Aarslev, Slagelse.
Stud. jur. Poul Gyde Poulsen, Tjørnelunde, Høng.
Stud. jur. Lillian Karlskov Poulsen, Skelskør.
Frk. Jytte Schaltz, Cordilgade 63, Kalundborg.
Stud. jur. Henrik Rasmussen Stryg, Gundslev, Falster.
Stud. polit. Niels Peter Vestergaard, Hotel „Hamlet“, Nykøbing Mors.
- 1946 Elev Anna Sofie Munch, Lundeskovvej 19, Hellerup.

Meddelelser.

Oplag: 400 Eksemplarer.

Vignetterne er tegnet af Maleren Troels Trier, Vallekilde.

Redaktion: Forstander, cand. mag. I. H. Monrad, Redaktionssekretær Hans Bagge, Sekretær, cand. polit. I. Munk og stud. art. P. Skar.

Elevmøde: Lørdag Aften, den 31. August og Søndag den 1. September 1946.

Efteraarssammenkomst i København: Forventelig første Lørdag i Oktoberferien. Nærmere Meddelelse udsendes.

Generalforsamling: Lørdag den 31. August 1946 paa Skolen.

Kontingent: 4 Kr. aarlig. Benyt vedlagte Girokort. NB. Kontingenter, der ikke er indkommet senest 1. Februar 1946, opkræves pr. Post.

Formand: Redaktionssekretær Hans Bagge, Bredegade 14, Slagelse. Telefon 135 og 2202.

Kasserer: Fuldmægtig, cand. polit. Erling Petersen, Aabakkevej 48, København F. Telefon Damsø 5224 u.

Sekretær: Cand. mag. Esman Eriksen, Slagelsevej 10, Høng. Telefon 156.

Anbefal Foreningen til de Klasse- og Skolekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!